

ახალი თემა

შაბათი-კვირა

გრივის ახალი ვირუსის სანიმალვად მოვამსინა ჯერ არ არსებობს

ლორის გრიბი საქართველოს რეგიონებშიც გავრცელდა

აპ.16

ასტროპროგნოზი

TV პროგრამა

აპ.10

14 — 15 ნოემბერი, 2009

№295 (5036)

ფასი: 30 თეთრი

ეროსი კინემატიკაში: ცოლს არ გავუმორაბივარ

აპ.4 რუსეთში საქართველოს ყოფილი ელჩი ყველაზე კარგად მთაში ისვენებს

„ზურაბ აღიშვილმა კოლისილაებს დაღა აბინა“

აპ.5

კორტებთან ჩაცხრილული ზურაბ ვაზაგაშვილის თჯახს დაზარალებულის სტატუსს არ ა ლევენ

ვინ გადააფიქრებინა აფხაზებს ქართველთა ცხედრების მდინარეში გადაყრა

აპ.3

კამანის დაკარგვაში ქართველების ხელი ურევია

უფალზე დიდი ამ ქვეყნად არაფერია

ქართველები რწმენას ნელ-ნელა უბრუნდებიან

აპ.7

თეატრის და სპორტბაჟის თავსაღობაა საქირი

აპ.8

„დასელი“ კახაბერ შარტაგა გოგონების მოსაგერიებლად მზად არის

კალოშების ბიზნესი არა მაქვს!

აპ.10

ჯონდი ბაღათურიანი შეიარაღებული დადის

გზირის ქრონიკა

აპ.2

აპ.12

შოთა კაშია: არს მოვლანა და არს მანქანის მართვისას ნესაბს არ ვარღვევ

რუსგაბა ღორის ბრიანის გამოცხადება კინალაზა ჩავინი დაგვარდა

საქართველოს რუსეთი ტერორისტებთან კავშირის რომ არაა, ამას უკვე მიზეზები ვართ. „ალ-ქაიდას“ ტერორისტები, მათი მტკიცებით, თურმე ჩვენთან ემზადებიან. ახლა კი ღორის ბრიანის გამოცხადება დაგვარდა.

რუსულ მედიამში ამასთან დაკავშირებით სკანდალური სტატიები გამოქვეყნდა. მათი მტკიცებით, ღორის ბრიანის საქართველოში მდებარე ამერიკულ ლაბორატორიაში შეიქმნა.

საქართველოს ხელისუფლებამ ამ ბრალდებაზე კომენტარის გარეშე ვერ მოახსნია. რუსულ მედიამ კომენტარები იხორმაგა, თავად იქაურმა ხელისუფლებამ უარყო. საინტერესოა, კიდევ რას დაგვარდება რუსები?

ღორებთან დაკავშირებით რუსული მხრიდან ეს პირველი ბრალდება არ არის. ორიოდე წლის წინ საქართველოში ღორის აფრიკული ცხელება იყო. ამის გამო ჩვენი მამულებში და დედულებში რამდენიმე ათეული ათასი ღორი დაეცა. ის ღორები, რომლებიც საკუთარი სიკვდილით არ დაინიცნენ, სათანადო სამაბურებმა სათანადო რუსების დაეცა „გაასაღეს“.

აფრიკული ცხელებით ღორები ცხინვალის რეგიონსა და სოხუმშიც დაავადდნენ. სპარტისტებს და რუსებს მტერი ხომ არ უნდოდათ. ატყა ამბავი, ერთმა მხარემ თქვა, ქართველებმა სპეციალურად შემოგვიყარეს დაავადებული ღორები. მეორე მხარემ განაცხადა, საქართველოდან დაავადებული ცხელები შემოიტანეს და ჩვენი დედალი ღორები დაასნულესო. იმით ხდება ღორებს კი იქაური მამალი ღორები დაუსნელებიათ და იყო მთელი ამბავი...

აფხაზგაბა ოქროს მონაბა გამოუყვანს

ცოტა ხნის წინ დაუფლებელმა პირებმა აფხაზეთის ეროვნული ბანკის პრეზიდენტს ტერაქტი მოუწყეს. უფრო ზუსტად, ტერაქტის მოწყობა სცადეს. გაგრძელდა სოხუმის კენ მიმავალი პირების პირები გუდაუთხათან ჩაუსაფრდნენ და ნაღმტყორცნიდანაც გაუხსნეს ცეცხლი. ეს უკანასკნელი უწყებლად გადარდა. დამნაშავეები ჯერ არ დაუჭერიათ. აფხაზები ახლა საპრეზიდენტო არჩევნებში არიან დაკავებული და არღუნის ახლოს ჩაქროლილი ნაღმები ამ ანტიტერორისტული.

ამ ტერაქტის გამო დიდად არც არღუნის ნაღვლებს თურმე. მას ხასიათი განსაკუთრებით ნოემბერში გამოუყვანდა. მომავალი კვირიდან აფხაზეთის ეროვნული ბანკი მიმოქვეყნა ოქროს საინვესტიციო მონეტას „ანარ“-ს გამოუშვებს.

ეს ინფორმაცია აფხაზეთის დე ფაქტო პრეზიდენტის საიტზეა დადებული. ინფორმაციის თანახმად, 999 სიონის 7, 8 გრამიანი ოქროს საინვესტიციო მონეტა 25 აბსარის ნომინალით გამოვა. წრის ფორმის მონეტის დიამეტრი 22,6 მილიმეტრია.

მონეტის წინა მხარეს ე.წ. აფხაზეთის რესპუბლიკის დერბი და აფხაზურ ენაზე წარწერები გაოსახულია. უკან მხარეს კი ცენტზე ამბედრებული ნართია დატანა.

მიმოქვეყნა სულ 1000 ცალი მონეტა შევა. ის ნომინალური ღირებულების საგადახდელო საშუალებად იქნება და რუსულ რუბლებში მყარი კვეციადენტი ექნება — 1 აბსარი 10 რუსულ რუბლს უდრის.

ბერიგორიების დაბრუნებას ნოლიდელი გვირგვინი

ყოფილი პრემიერ-მინისტრი ზურაბ ნოლიდელი ძალიან გააქტიურდა. საქართველო ლამის სოფელ-სოფელ შემოიარა და მოსკოვშიც მოახსნია ჩასვლა. მანამდე ევროპაც „დაკრუდა“. ევროპაში წასვლა დღეს პრობლემა არ არის. აი, რუსეთი კი ძალიან პრობლემატურია. ვინაა რომ საშინელი გაქვს, ეს სხვა პრობლემაა. მთავარი პრობლემა კი ის არის, რომ რუსეთში მიმავალი პოლიტიკოსები ავტომატურად ცხადდებიან სამშობლოს მოალბატებებად.

ნოლიდელი ისე ჩაივლია მოსკოვში და ისე ჩამოვიდა იქიდან, მისთვის რუსეთის აგენტობა არავის დაუბრუნებია. იმდენი იძახა რუსეთში მივიდვარო, რომ ეტყობა, ძალიან გადარდა ნაციონალური.

რუსეთში ვინ მოინახულა ნოლიდელმა, ესეც ყველა კარგად იცით. იქ მოინახულელებმა რა უთხრეს, ბოლომდე არ ამბობს. სამაგიეროდ, დავინა, გინდათ თუ არა, საქართველო უნდა გავაბოლიო. როგორ ამირებს სამშობლოს გამოთლიანებას, ამ რეცეპტს ნოლიდელი ამ ამბულს. ეტყობა, ემინა სააკაშვილმა არ „აახოს“. პატარ-პატარა საიდუმლოებები კი მაინც წამოსცა. მისი ოქმით, ტერიტორიების დაბრუნებამდე ჯერ აფხაზები და ისები უნდა დაბრუნდნენ. ექსპრემიერი ამის გაკეთებას იოლ საკმედ მიიჩნევს და გვირგვინი, ერთსაც და მეორესაც დაგიბრუნებთო, ოღონდ ამას სააკაშვილის წასვლის შემდეგ გვირგვინი.

ასეთი დაბრუნებები იმდენი გვახსოვს, რეაქცია კი არავის ჰქონია. თუმცა შურიან დადამინებს რა დალევს. ნოლიდელის ამ

ინიციატივამ, ეტყობა, ძალიან აუშალა ნერვები ებრაელებს. ამ უკანასკნელს ადრე მარტო საქართველოს პრეზიდენტობა უნდოდა. პარასკევს კი დაიბარა, ტერიტორიები უნდა დაბრუნებოთ.

ეს განცხადება ნაციონალისტ მოხვდათ გულზე. ებრაელების საპრეზიდენტო ამბიციები კიდევ რომ მოისმინეს, სულ მთავად შეუხდნენ. ნაციონალმა დეპუტატმა ნიკოლაურმა ებრაელებს შეუთვალა, თუ პრეზიდენტობა გინდა, რუსეთში იყარე კენჭიო.

ნიკოლაური ნაციონალებში დიდი პოპულარობით სარგებლობს. და თუ ებრაელებს რუსეთის პრეზიდენტად იყარა კენჭი, ჩათვალეთ, რომ ნიკოლაური მისთვისაც დიდი ავტორიტეტი ყოფილა.

სოკოითის სოლი პირველ ლეოზას იყარავს

ბული პროცესები რომ არა, სოკოითი რუსებს ახლა სასაგვეზე ეწებოდათ მოსროლილი.

მაგრამ რად გინდა, მოვიდნენ თუ არა ჩვენები ხელისუფლებაში, საექტაკლების დღე და დანაყეს. ახლან აბაშიძის გაგდების შემდეგ სოკოითის დანიოკება მოინდომეს. ვარდების ფრიალი ცხინვალში არ გამოუვიდა და სოკოითის ავტორიტეტიც ამაღლდა. 2004 წლის ზაფხულიდან მოსკოვში მას ოდნავ სერიოზულად შეხედეს.

მისი იმიჯის ამაღლებაზე ჩვენებურები მართლა მაგრად შეშაობდნენ. მარშანდელი ომის შემდეგ კი ეს კაცი უკვე კრემლიც დაიარაღა. სხვა ქვეყნის პრეზიდენტები თავის ცოლებთან ერთად დადინ. სოკოითი კი მარტო დადინდა. მოსკოვში ის ბალაფშთან ერთად აფშოინებს სიარულს.

რუსეთის პირველ ლედის ეტყობა შეცვლიდა სოკოითის ცოლი და თავისთან მიიწვია. ვერაფერს იტყვი, სოკოითის ცოლმა პირველი ლედის სტატუსი მიიღო. მისი პირველი ლედობა პირველმა რუსებმა აიღარა. საქართველო და ევროკავშირი ამასთან შეგუებას არ ამირებენ.

თავგაბიებულ სოკოითის რომ ნაწუსი ჰქონდეს, ხელში გამუღმებები ჭიკა უნდა იქროს და სააკაშვილს ადღებულელებდეს. ვარდებიანი გადატრიალების შემდეგ დაწყებული პროცესები რომ არა, სოკოითი რუსებს ახლა სასაგვეზე ეწებოდათ მოსროლილი.

ალასანია ისევ ფარულ მოლაპარაკებას მართავს

5 დეკემბერს ერთი წელი შესრულდება მას შემდეგ, რაც ირაკლი ალასანია ოპოზიციაში გაინახველა. არავის იცის რატომ, მაგრამ ამ გადაწყვეტილების გამო ქართველებმა ის კინალამ მისად შერაცხეს. კიდევ კარგი, ირაკლი ალასანიამ რამდენიმე უცნაური გადაწყვეტილება მიიღო, თორემ მთელი საქართველო მასზე დიფიციდობა იკვებდა.

მისი რეიტინგის დაღმასვლა აბრისის აქციების დროს დაიწყო. როგორც ამბობენ, ალასანიის თავის ალიანსიანად დიდად არ სურდა ამ აქციებში მონაწილეობის მიღება, მაგრამ რაკილა ხალხის დაკვირვებას აეთი იყო, ისიც ნავიდა აქციებზე. ნავიდა არ როგორც ბორბტი ხმები ამბობენ, რამდენიმე ადგილის საკნების დაგდების ამბავი „ჩაადგო“.

ალაოგის აუცილებლობაზე რომ აღაპარაკება, სულ გადარია ხალხი. მერე ისიც გარკვევით, ალასანია მისის დასაწყისში ბაქრაძეს რომ შეხვდა წყნეთის სამაგროში აგარაკზე. მისად ხედად, ოპოზიცია ჩაღვალა, თორემ მას საქართველოში აღარ დაეფარებოდა.

ახლა ალასანია მერობის კანდიდატია და ძალიან ოპოზიციური უჭირავს. რამდენიმე დღის წინ თანაღალისებლებთან ერთად რაჭაში წავიდა. ერთ-ერთ სოფელში ხიდზე მანქანით არ გადაატარეს. ხიდის შეკეთება მიდინარეობდა და ალიანსებლებმა იქ ფეხით გაიარეს. ამის გამო ალასანიას ხალხი უკმაყოფილო დარჩა. ეს როგორ გვაგადრეს, ხიდზე ფეხით გადაგატარესო. არადა, საწყისი ანაფერია. ალასანიას პრეზიდენტობა უნდა, ამ თანამდებობის ხართოთ კი ფეხით უფრო მტერი უნდა იაროს.

სანამ პრეზიდენტი გახდებოდა, სააკაშვილიც ბევრს დადოდა ფეხით. ხალხმა მას ეს ამბავი დაუფხავა. ასე რომ, ალასანიასთვის უკეთესია, რაც მეტს იცის ფეხით. ფეხით სიარული იმ თანამდებობასაც შეუყვარება, რასაც გააჩნია რეიტინგებზე უპირატესობა. მერის პოსტზე თავისი კანდიდატურა ყველაზე პირველმა ალასანიამ დააყენა.

მერის პოსტი იყო იმ საუბრის მთავარი თემა, რომელიც მას და დავით ბაქრაძეს შორის შედგა. როგორც ოპოზიციაში და მქიანა გაარკვია, საინვესტიციო სერობა მათ შორის წინა კვირას შედგა. ალასანიის პარკისთვის უთქვამს, მერის არჩევნებზე 50 პროცენტით ბარიერი დაანუსეთ და ჩემს კანდიდატურას მოქსნით. სპიკერს კი უთქვამს, არაფერს შეცვლას არ ვაპირებთ და მენი კანდიდატურა გინდ მოხსენი, გინდა არაო.

სად არის გვიო თარგამაძე?

პარლამენტის თავდაცვისა და უშიშროების კომიტეტის თავმჯდომარე არხად არა ჩანს. გვიო თარგამაძე კარგა ხანია ჩრდილში დგას. ის ოპოზიციის წევრია.

ციას წესით უნდა ახარებდეს, რადგანაც თარგამაძე მათ სულ რუსეთის აგენტებს ეძახის. რაც თარგამაძე გაუზინარდა, მათ აგენტობაზეც თითქმის არაფერს ლაპარაკობს.

წესით, ის ოპოზიციას უნდა გახარებოდა, მაგრამ არა და არ იქნა ამით მოსვენება. სანამ თარგამაძე ჩანდა, კიოდნენ, ნერვებს გვიშლის, გაუზინარდა და კიდევ უფრო მოეშალათ ნერვებს.

თარგამაძეზე ძებნა ამ კვირაში ლიბორისტებმაც გამოაცხადეს. სოსო შატბერაშვილმა თარგამაძეზე პირდაპირ ძებნა გამოაცხადა. მისი მტკიცებით, თარგამაძე საქართველოდან არის წასვლი და თუ რაიმე ბიზნესი ჰქონდა, ყველაფერი გაიტანა.

ისე ლიბორისტები ორი წლის წინაც ამტკიცებდნენ, თარგამაძე გაქვეყნდა, მაგრამ არ გაუმარტოლდათ. ისიც თქვეს, სააკაშვილი თარგამაძის და ნიკა რურუსის დაჭერას ამირებდაო. ამას ახლაც იმეორებენ და გვიო თარგამაძის მოძებნას ამირებენ. ისეთი მონდომებები არიან, აუცილებლად იპოვიან. მერე გვიო რამეს იტყვის და ერთი ამბავი ატყდება, მოგვიშალა ნერვები, რას ალაპარაკავო.

თორთლას ურამხია თვალსა და ხელს შუა უჩრახა

საპარლამენტო ფრაქცია „ძლიერი საქართველო“ შეიქმნა დაიშალა. გია თორთლასის ფანებისთვის ამ ამბის მოსმენა საწყისი იყო. თუმცა მონდელი ცხოველების გავარდნის ეფექტი არ ჰქონია, რადგანაც ამ თემაზე უკვე დიდი ხანია რაც მიდის საუბრები. ფრაქციის შესახლო დაშლაზე მისი შექმნის დღიდან საუბრობენ.

ერთხელ ფრაქცია მარტლაც კინალამ დაიშალა. ამ ფრაქციიდან ორი ადამიანი უკვე წამოვიდა. გია ცაგარეიშვილის და კარლო კობალიანის შემოსვლის შემდეგ ფრაქცია კინალამ დაიარღვა, მაგრამ მათი ადგილი სხვებმა დაიკავეს. თორთლასის ფრაქციის გადარჩენა ნუგზარ ერგემლიძემ იცირია.

შეგახი ტვირთის „კოსტუმს“ შესახლო ახლა სხვებს დასჭირდეთ, რადგანაც, როგორც ამბობენ, ფრაქციას დიპლომატიური ღირებულება დატოვებს. ლორთქიფანიძე

ახალი თარგამაძე

დამფუძნებლები: ნინო ბატარაძე, ზურაბ ბერიძე, სოსო გოგინაშვილი

მთავარი რედაქტორი - სოსო გოგინაშვილი

რედაქტორი - ლალი ასლიანიშვილი

რედაქტორის მთავარი - შირინა მარსაგიშვილი

კონსულტანტები: ოთარ ნინიაშვილი, დავით ყიფიანი, საფინანსო სამსახური - კლარა ბალაყაძე

სარეკლამო სამსახური - 84-92-55

გარეკლამების სამსახური - მკრამ დეკორატიული დირექტორი - ზურაბ ბერიძე

დაგადიდონებ - ინგა დევიდოვილი, ნინა კანდელაკი, მზია ქაჭავაძე

მისამართი: ქ. თბილისი, დავით აღმაშენებლის გამზირი, №89/24, თბილის-ქალაქმწიფრების მადრილი კორპუსი, მე-11 სართული.

ტელეფონი: 95-25-89

E-mail: axtaoba@mail.ru

რედაქციაში შემოსული მასალები არ რეგისტრირდებიან და ავტორებს არ უბრუნდება. რედაქციის თანხმობის გარეშე გასული მასალები მასალების, ზურაბის და სარეკლამო განცხადებების სრული ან ნაწილობრივი გამოყენება აკრძალულია. სტატიაში გამოყენებული მასალების ხელშეწყობა პაუზის ავტორი. საავტორო უფლებები დაცულია.

კამანის დაქარბავნი ქართველები ხელ უკრავნი

ვინ გადათქმის აფხაზეთს ქართველთა ცხედრების მდინარეში გადაყრათ

1993 წლის ივლისის დასაწყისში მთელი უჩაღდესი კამანის დაქარბავნი ქართველები ხელ უკრავნი

ნასულიყო და თავისი ცოლ-შვილი ენახა, ოჯახის ნახვა თავადეა ძალიან უნდოდა. ბავშვებზე გიჟდებოდა, საკუთარი შვილის სანახავად წასვლა კი დაავიანა, მიიხრა, არსადაც არ წავლავყედან, მე ცოლის კალთას ვერ ამოვფარებობი. ახალი წელი რომ მოახლოვდა, სიტუაცია ცოტათი დანერყა. ვედიკი უკრაინაში წასვლას დავითანხმეთ. იმედით გვექონდა, იქ დიდხანს დარჩებოდა, ის კი 12 დღემდე დაბრუნდა უკან. ძალიან გაბერავდი, სახლში შემოსული რომ დავინახე, მინდოდა, შეჩხუბა, მაგრამ გაბიძგა. ძალიან ლამაზი გაბიძგება იყო და ვეღარ გავუბრავდი. ეს სურათი ახლაც თვალში მიდგას. ვუთხარი, რატომ არ დარჩი-მეთქი და მიიხრა, არ შეიძლებოდა, აქ სამშობლოს უჭირდა და მე იქ როგორ ვყოფილიყავო. სამშობლოს და ჩვენს სოფელს კი მართლა ძალიან უჭირდა. ჩვენს პატარა სოფელს ყველა მობრუნდებოდა, მაგრამ პატარა სოფელს ვყვლა მოხრდნა. შუაზღა და ამზარას ფერდობებზე აფხაზები იყვნენ. თავისუფალი მხოლოდ ერთი — აღმოსავლეთის მხარე გვაქონდა. კამანის გარშემო სროლები არ შეწყვეტილა. ჩვენები იმ ფერდობებს ესროდნენ, სადაც აფხაზები იყვნენ. აფხაზები კი, პირიქით, იმ ფერდობს ესროდნენ, სადაც ჩვენი ბიჭები იყვნენ გამაგრებული. მთელი წლის განმავლობაში ჩვენს თავს უნდა სწავლიყავო დავარდინდნენ. ასე გრძელდებოდა მთელი წელი. ერთი წლის განმავლობაში ცეცხლის წვიმაში ვცხოვრობდით. გვექონოდა, მაგრამ იმდღეს არ ვკარგავდით, გვექონოდა, რომ ომი მალე დამთავრდებოდა.

წუ გემინიაო და ნაქონდა. რა ვიცოდი, რომ იმ დღეს ჩემს შვილს უნახანსკენლად ენახავდი. მაშინ არც ის ვიცოდი, რომ ჩემი შვილი ცოტა ხნით ადრე სიკვდილს სასწაულოთ გადაურჩა. აფეთქების ტალღამ ის კლდით გადმოვარდა. ბიჭებს ეკონათ, რომ დაიღვინა. კლდეზე მდგარა კენტიად აფოსული წითელი ხე. ადამი იმ ხეს ჩაქვია და

აღამ გვიჩინება და მისმა მეგობრებმა გასწორული კამანის დატოვებას სიკვდილი არჩიეს

კამანის აღება აფხაზებმა ადრე არაერთხელ ცადეს. წინამეტყვის მხოლოდ 5 ივლისის მიაღწიეს. ტანის დესანტი რომ არა, ვინ იცის, იქნებ კამანი მაშინ გადაწვენილიყო, თუმცა, როგორც აქაურობის ამბოხნი, სოფელი ძალიან გამობრუნდა. კამანში მიმდინარე პროცესები კარგად ახსოვს ვთერ სამხილს. მისი ნაზოლარა შვილი, ადამ გვიჩინა, კამანი დედალია. კამანისა და საკუთარი ტრაგედიის გახსენება მას ძალიან დიდ ტკივილს აყვებს, მაგრამ, იმავე დროულად, ამასთან კიდევაც, რომ მისი შვილი სამშობლოს დაცვას შეერია.

თურქ სამხილნი.

— ჩვენი კამანი ძალიან ლამაზი სოფელი იყო. იგი ბევრი რამით გახლდათ გამორჩეული — სილამაზით, სალოცავებით... სოფელში ძირითად სეზონში ცხოვრობდნენ. ერთი აფხაზიც გვყავდა, იური არევა, მაგრამ მას უცხო დარსდროს მიეჩინებოდა.

ომი კი არ მთავრდებოდა. რაც დრო გადიოდა, კამანზე შეტევები ხელ უფრო ძლიერდებოდა. მოწინააღმდეგე კარგად იყო მომზადებული. ამის მიუხედავად, მათ მოგერიებას მაინც ასწავლდნენ ბიჭები. ერთ-ერთი ასეთი შეტევის დროს აფხაზებმა ბევრი მებრძოლი დაკარგეს. დაჭრილები და დახოცილები ცხენებზე გადაიქედეს და ასე წაიღეს. მეც ვიყავი, რომ იმ ფერდობებზე ცხენებიც ყოფილა. ჩვენებს კი ძალიან უჭირდათ, მაგრამ უკან არ იხევენ. ზაფხულში კიდევ უფრო გართულდა სიტუაცია. ჩემი მეუღლე ბიჭებთან ერთად იყო ხოლმე. შვილს თითქმის ვეღარ ვნახულობდი. სახლში მოსასვლელად უკვე ვეღარავინ იცლიდა. სოფელი ხელ-ხელა ცარიელდებოდა. სოფლიდან მე და ჩემი მეუღლეც წავიქვეყნეთ.

— როდის დატოვებთ სოფელი?

— 27 იანვარს გამოთქინას წავიქვეყნეთ სოფლიდან. წინა დღეს ამზარის ფერდობიდან დაიწყეს აფხაზებმა კამანის დაპყრობა. ჩემი მეუღლე და შვილი პოლიციებზე იყვნენ გასული. დაბრუნება ცოტა რომ მინდოდა, ეზოში გამოვედი. პოსტანში ცოტა საქმე მქონდა და ვიჭიქვე, გავაკეთებ-მეთქი, მაგრამ ვერ შეუქვლი. დაბრუნება განახლდა. შეშინდა, ნავედი და მეზობლების ქეთიკონის ნავეზობას ამოვფარე. ნასროლი ჭურვები ახლობალი ვყოფდით. რამდენიმე სახლი დაიწვრა. ვიჭიქვე, ეს ნავეზობა თავზე რომ დამექცეს, ჩემი პატრონი ვერსადღოს მიმოვი-მეთქი. სიბრძოლი ნავედი და სახლი შევიდი, საბაზანოს თათში დავიშალე. მეტრის კონიქობი, ბიჭები გადაერყინა. ჭურვების ზუსტნი და ავტომატების კაპანი არ შეწყვეტილა.

სროლა საღამომდებოდა. ისევე სამხარისე-ბური სიმუხე ჩამოვიყვანა. ჩემები და აჩ ნანდენ. ჩემთან მხოლოდ ჩემი ძალი იყო. სროლები ისევ განახლდა. ამზარის გარდა, ახლა უკვე შუბრას და ახალშენის მხრიდანაც გვესროდნენ. ჩემმა შვილმა შემომითვალა, სოფელი უნდა დატოვოთ. კამანი მშვენიერად მოსახლეობს და თითქმის დატოვნი იყო. ადამმა თავისი თანამებრძოლი, ვალერი ყალიჩავა გამოიგზავნა. იმან გამოთქინას ნავეზობა სოფელში. იქ ერთი ნაცოზის სახლში დავინახავდი. სოფელში მასწავებარებდი დატოვნი იყო.

— შვილის უნახავად ნახვადი?

— შვილის უნახავად მომიხდა წასვლა. ადამი მეორე დღეს ენახე სოფელში. ჩემი მეუღლე ქალაქში იყო გასული. დაბრუნებულმა მიიხრა, ადამი და ბიჭები ენახე სადავალის ვეზოში. დაჭრილი ჩამოყვანილი, ერთი თანამებრძოლის გადარჩენა კი ვერ მოახერხე. შამაქის პირით შემომითვალა, ბიჭები მოვიდა. მშვენიერად ვიყავი და რამე საჭმელი დავაგაზიქე. სამინი გვერდინე. სუფრასთან დასხდნენ. მე ადამის მოვრდინე და ვეჭვით. ჩემთან ოდნავ გვერდმეტიყვითი იჯდა, სახე ძალიან ფერმკრთალი ჰქონდა. მინდოდა, შეიხატა, მაგრამ ვერ გავხედე. მეც ვიჭიქვე, დადვლითა, თანაც მეტიყვითი მოუკვდა-მეთქი. გვიან ვაჩიქვე, თითქმის იყო ასეთი ფერმკრთალი. თურმე დაჭრილობის განდასახმა სისხლი. ბიჭები მალევე წავიხედენ. ყველავე ბოლოს ადამი გავიდა. როცა გადიოდა, გზა დავულოცე, მივაპატიე, თავს გაუფრთხილდა-მეთქი. გამომეცა და ჯავშანფურცელს მოჰკიდა ხელი, მომამახა,

ბიჭებს ამოსახა, ცოცხალი ვარო, მის ამოსახვანად ბიჭებმა ტანსაცმელი გადააბეს, ერთმანეთს და ისე გააკეთეს ჯაჭვი. მიკვირს, როგორ გაუძლო არ „ჯაჭვმა“ აფხაზს. ისედაც დიდი ბიჭი იყო და ზედ კიდევ იარაღი ეკიდა. როცა ამოვიდა, ყველა კავკავრებული დარჩა, არაფერი სჭირდა, სახეც კი არ ჰქონდა გაკანრული. დღმთობა ასე იქნება. იმ დღეს შვილი უნებლად გადავიჩინა. რამდენიმე დღის შემდეგ კი... ის მხოლოდ თუნუქის უბოში ენახე. შვილის ცხედრებს კი ვერ გადავუხევი ხელი. ჩემს დღემდე იყვნენ სხვა დედებიც. მათაც ვერ შექვლი, შვილები მოუფრთხილდნენ. გულს იმით ვიმშვიდებდი, რომ იმისი კამანისათვის, სამშობლოსათვის დედებიც იყვნენ.

— 5 ივლისს დიღას როგორ ვაჩიქვე-

ნებო? — კამანში ფუნქციონირებდა მოხუცებული თავშესაფარი. ომის დაწყების შემდეგ მოხუცები სხვაგან, შვედრებით უსაფრთხო ადგილს გადაიყვანეს, პასიონატში კი ჩვენმა ბიჭებმა შეტანი გავხსენს. 4 ივლისს შტაბმა სოფელშიან შეტევიბინება მიიღო. კამანისთვის შეტევიბინება, რომ მოწინააღმდეგე სოფელზე შეტევის ამზადებდა. მათი ინფორმაციით, შეტევა სერიოზული არ უნდა ყოფილიყო. სოფელიდან კამანისთვის შეტევიბინება, საჭიროების შემთხვევაში ხალხსაც დაგაზმარებოთ.

— რა სახის დამხარებაზე იყო საუბარი?

— 200 კაცი უნდა გამოეგზავნათ თავისი ტენიკით. სანამ სოფლიდან მოვიდოდა შეტევიბინება, კამანში უკვე იყვნენ, რომ მოწინააღმდეგე რააკანისთვის ეზმადებოდა.

— ვისაც მიიღეს ინფორმაცია?

— ჩვენივე თანსოფლისაგან. სოფელი სულ იმობებოდა. შემწიებელი პირუტყვი ცხენი იყო მიმოფანტული. ჩვენი თანსოფელი, ვალდია, კახიანი, საქონლის მოსაყვანად წავიდა. მან ნახა, რომ მტერი ფოთოლივით იყო მოწიებელი კამანის სახლობელი. ის უკან დაბრუნდა და ეს ინფორმაცია შტაბს შეატყობინა. ბიჭებისთვის უთქვამს, ახალშენის მხრიდან დიდალი მტერი შემოსულია და, შვილი, მათ შემოტყვას ვეღარ მოგიფრთხილეთო. ისიც უთქვამს, რადგან ასე უკლებლია საქმე, უკეთესი ხომ არ იქნება, აქაურობა მივაცხოვოთო. ამ წინადადებას არავინ დათანხმებია. ბიჭები უფრო გადავიზიანდნენ და ერთმანეთს შეშოვდნენ, აქაურობის არ მივაცხოვებო. მოხუცებულები და ქალბი იქაურობას გადავიქვით. შოგბა სოფელში მდებარე ითხე ოქრობის სახლობის მოსახლეობა შეუფარა თავი. ბიჭებიც იქ მივიდნენ. მოსახლეობის წინამძღვრის მამა ანდრია ვეგლა დალოცა. ყველაინ აზიარა. ბიჭებს იქაც დაუფრთხილდა. მთელი დღი და ხელუფრთხილდნენ. ასეც მოიქცნენ. თითქმის ყველა მათგანი დალოცა.

— რამდენი კაცი იყავა კამანში?

— ცოტანი იყვნენ, 35 ან ცოტა მეტი, მოწინააღმდეგეა რიგებში კი ათას კაცზე მეტი იქნებოდა. ძალიან უთანხმოლო იყო. სოფლის გადარჩენის შანსი არ წინადა. მათ იცოდნენ, რომ სოფელში თუ დარჩებოდნენ, სიკვდილი ელოდათ, იცოდნენ, მაგრამ არსად წასულან.

— რამდენ ხანს გავრცელდა ბრძოლა?

— 9 საათს. მოწინააღმდეგე კამანზე შეტევა 5 ივლისს, დილის 5 საათზე დაიწყო. სოფლის ახალგაზრდა მათ თითქმის ყველა სახის იარაღი გამოყენეს. ძალიან უთანხმოლო იყო. ამის მიუხედავად, ჩვენმა ბიჭებმა მაინც კარგა ხანს შეაჩერეს მტრის შეტევა. ძალიან ვეუტეები და ამაყები იყვნენ. თავი არავის დაუზოვავს. მხოლოდ რამდენიმე მათგანი გადარჩა. თითქმის მთელი სოფელი ამოწვიტეს. როცა კამანი უკვე ეცემოდა, მიმედ დაჭრილი ზნა პაკელიანი შეტევის მივიდა და რაკიით სოხუმში ასეთი შეტევიბინება გაავახანა; ჩვენ დახივოცეთ, დაბრუნდით კამანი. იქიდან ასე უნახუტეს: „სწარია-დეტო“ არა გვაქვს. ის საშინელი დღიდან დღი დღო გავიდა. რაც ხანი გადის, მით უფრო ვერწყმდები, რომ დალტყა იყო.

— რატომ გვინათა, რომ დალტყა იყო?

— სოფლიდან მოვიდა და მუსაკანდელი შეტევის შესახებ აწიბნეს, 200-კაციან დახმარებასც დაპირდნენ. ეს დახმარება ძალიან მართლაც გამოავხანეს.

— ვერ ჩამოეწვირა დახმარება ძალიან კამანისთვის?

— კამანისკენ მომავალი ხალხი ვილაცამ უკან გააბრუნა და სხვა მიმართულებით გაავახანა.

— ვის შეუძლო ამის გაკეთება?

— არ ვიცი, ვინ იყო. რიგითი ადამიანი ამას ვერ გააკეთებდა. ცხადია, იმ ვილაცამ თუ ვილაცემბა კამანისკენ მომავალი მებრძოლების სხვა გზის მიხედვით, სოფელი კი ადგილობრივების იმედად დარჩა. როგორ უმოწყალოდ ჩამოვიტენი ბიჭები. ჩემი ადამიანების იარაღის დაყრა მიუთხოვიათ. მიმედ იყო დალტყა, მაგრამ იარაღი არ დაფერიდა. ჩემი შვილი აწახანა, ბიჭების მოკვლა. ცოცხლებს უნდოდათ მისი ხელში ჩაგდება და ვერ მოახერხეს. ამით ადამიანებულებმა, მიცვალულები დაწვეს. კარგა ხნის განმავლობაში დალტყალებს დაწვეს. ვინც კარგა ხნის განმავლობაში დალტყალებს დაწვეს.

— რამდენ ხანს დაიწყო მოლაპარაკებებები?

— მოლაპარაკებებს და ცხედრების მოძიება თითქმის ერთი დღე დასჭირდა. აფხაზებთან მოლაპარაკებები ტრეკოვა გავლულაც მიიღო. ისევე, როგორც აფხაზებს, ჩვენც გვაყვავდა ტყვეები. მოლაპარაკებები მომხილდებოდა ჩემი შუამთხა შვილიც — თამარი. ის მოსოკოვი ცხოვრობდა და იქიდან ჩამოვიდა. კარგა ხანს ექუბა თავისი ძმა. ზოლოს, როგორც იქნა მოხანა. ჩემთვის უყვანი. მონახეს სხვა მიცვალულები. ჩემი ბიჭები სოფელში დადგომავდნენ. მაჭარავი იყო კლბები. იქ 18 უკან გვესვენა. 18-ე კუბო თუნუქის იყო. უკანსკეულ ვაზზე მითავალი შეულებს სახეებს ვერ შეუხედეთ. ეს ძალიან მძიმეა, მაგრამ მაინც ამაცი დედა ვარ, იმისმომ რომ ჩემი შვილი თავის სამშობლოს შეერია. ამავე ვარ, რომ ასეთი თანამებრძოლები მყავდა. სოფელი ფუტეურად დაკარგოდა იყო. მათ უნებლად შექვლია კამანის ადამიანებს, მაგრამ ის არ გააკეთეს, ღირსებს დაიკვეთა და თავის კამანში დაიხიციეს. ტკივილს განსაკუთრებით ის მიმამაგონებს, რომ კამანის დაკარგვით ქართველების ხელი ურყავა.

— ამბობთ, კამანის დატოვებაში ქართველების ხელი ურყავია. ასე იმდენი უფრობო, რომ კამანში დახმარება არ გამოავხანეს?

— მატრო მატიტომ არა. ძალიან ბევრი დასწავრა დეტალი არსებობს. ცხედრებს რომ ეძებდნენ, ჩვენი ბიჭები ერთმანეთს თურმე ახსენრდა გამოვლარავენ. აფხაზების მხრიდან ერთ-ერთს ამათთვის სვანურად უთხოვანს, სვანები ხართო? ამით აპკვირებიათ და უთხოვანს, საიდან იცო შენ სვანურიო. რძალი მყავს სვანები, უთქვამს იმას, რძალმა ასწავლა ვითომ ასე კარგად სვანური? არ ვიცი. იყო კიდევ ერთი ასეთი მომენტი — როცა კამანი აიღეს და იქაურობა განადგურეს, ბოჭბა დაიწყეს, რაკუნით ქართველების ცხედრებისთვის. აფხაზებს და ჩვენებს ამბობდნენ, მინარეში გადვიტვროთო. იქიდან ერთ-ერთს ქართულად უთქვამს, ცხედრები უნდა დაგვმარხოთ. რადგან ქართველები ოქცა დაკვდნენ, რომ სხვებიც იყვნენ იქ ქართველები. კამანის აღებაში ქართველებიც მოწინააღმდეგე აფხაზების მხარეს მებრძოლმა ქართველებმა მოწინააღმდეგეს ჩვენი ბიჭების ცხედრები მინარეში არ გადააყრენინეს. ჩვენი ბიჭები კამანში დამარხდნენ.

— ვინ გაუფარა მათ სავლადები?

— სავლადები მოხუცებულ ვოლო ჩხებინანსა და სერგო მუშუქიანს ამოთხოვინეს. თითქმის 12 დღის განმავლობაში თხრიდნენ ისინი სავლადები. ყველას მათ გაუთხოვანს სავლადი. ერთ-ერთი მათგანი ჩემი ადამის ნათალი იყო. ადამს თავისმა ნათალიმ გაუთხოვანს სავლადი. ბიჭებისთვის სავლადების გათხოვანს რომ მოწინარეს, მოხუცებულებს თავისთვისაც გაათხოვრეს სავლადები. აფხაზებმა ვოლო ჩხებინანი და სერგო მუშუქიანი დაჭირდეს და მათ მიერ გათხოვნი სავლადებიც დაძარცვეს.

ქართველ მომღერალს ისრაელში სასცენო კოსტუმები მიპარეს

გერა მამულაშვილი

რუსულ მედიამოში მომღერალი სოსო პავლიაშვილი სასურველი ფიგურაა. ამჯერად მას ინტერვიუ „ვიპ-ტურიზმ.რუმ“ ჩამოართვა. „ახალი თაობა“ აღნიშნულ მასალას მცირედი შემოკლებით გთავაზობ.

მომღერლის, მსახიობის, ქალების მუხის და ნაძვლები მამაკაცის სოსო პავლიაშვილის ოჯახის გარეშე წარდგენა შეუძლებელია — შეიძლება ლეგონი, ორი მომხიბვლელი გოგონას ლიზას და სანდრას, მუხლზე ირინას გარეშე. მსახიობის დაკავებულობის მიუხედავად — გასტროლები, კინოში გადაღებები, თეატრში მუშაობა, სატელევიზიო შოუ „სუპერსტარში“ და „საკუთარი ბიზნესში“ მონაწილეობა — ოჯახის წევრები ყოველთვის ცდილობენ, რომ ერთად იყვნენ. თვით ოჯახურ აღმოშენებ კი ვერ ნახათ ფოტოგრაფებს, სადაც სოსო მარტოა. მოგზაურობისასაც ეს ოჯახი მთლიანი შუამდგენლობით არჩევენ.

თქვენ თბილისში დაიბადეთ, მაგრამ აშტაბე იქ არცერთ ხშირად იმყოფებით. როგორ შეიცვალა ბოლო დროის საქართველოს დედაქალაქი?

— ვერ ვიტყვი, რომ ძალიან შეიცვალა. თბილისი ყოველთვის იყო შემართული მძღვარი ქალაქი, ძლიერი ენერჯეტიკი. დღეს საქართველოს დედაქალაქი კიდევ უფრო თანამედროვე გახდა და მისი მცხოვრებლებიც ასევე. ბევრი კერძო სასტუმრო და რესტორანი გამოიჩინდა. ახალ-ახალი კუბებიც იხსნება. დღეს თბილისის ქუჩებში ხშირად შეხვდებით უცხოელებს. ადგილობრივ მცხოვრებლებს, თითქმის ყველას, ინგლისურად საუბარი შეუძლია. თვით მოხუცებაც კი ბაზარზე გარკვეული გამოხატულებები ინახავენ უცხო ენაზე. თბილისში ძალიან ბევრი მოღერი, ლამაზი, ახალგაზრდა ადამიანია. დედაქალაქი ტრანსპარენტის და გარეგნობის მიხედვით ყოველთვის ტრანსპარენტია. სასტუმრო დროს თეთრ „კოლეგებზე“ მოდიან კი იქიდან ნაშთები.

თქვენ მსახიობი ხართ, ამასთან საკუთარი ღვინის ბიზნესიც გაქვთ.

— ქართული ღვინოები — ეს ბრენდია. ჩემმა მეგობრებმა შემომთავაზეს და სხიარული დავთანხმე. საქართველოს ქრთ ჩემს მეგობრებს განსაკვირებელი ღვინის ტიპებია „ბადაგური“ აქვს რამდენიმე წლის წინ მე აქციონერების რიგებში შევიღე. საკუთარი 400 ჰექტარზე დაქრინა 30 ჰექტარი ვენახი მამულაშვილი და ღვინის კოლექცია ასოსო პავლიაშვილის სახე ვიყავი. ბოლო მოსკოვში ჩემი სომეხი-მეგობრები — კომპანია „ლდინგის“ მესაკუთრეები არიან. ჩვენ გადავწყვიტეთ, რომ ფული ერთად გვემოკლა. დავინყეთ ღვინის მონადეხა, მაგრამ ქვეყნებს შორის ურთიერთობების გამო მონადეხები შეწყდა. ჯერჯერობით ღვინო ჩემი შემოსავლის ძირითადი წყარო არ არის. მე მაქვს მოღვაწეობის სხვა სახეებიც და მაქვს ჩემი სცენა.

თქვენ რუსეთის მოქალაქე ხართ, თქვენი უფროსი ბიჭი მოსკოვში ცხოვრობს. მიიხურებდით, რომ ბავშვები აქ დაჩვენებდით?

— ჩემთვის საქართველო და რუსეთი — ორივე ჩემი სახლია და, სხვათა შორის, ჩემი ბავშვებისთვის გაბრუნებ, რომ ბიჭები შევძინო მოსკოვშიც და თბილისშიც. დავი შევინთვით დაჩვენებდით, სად იცხოვრონ. მეჯრა, რომ მალე ყველა კონფლიქტი დასრულდება და ჩვენ მშვიდად ვიცილები სტუმრად ერთმანეთს. მაგრამ მე თვითონ ვისურვებდი, რომ სიმეტიანი თბილ ქვეყანაში შევხვედრა, სადაც სახლში, ზღაპრით ახლოს, მაგრამ არა რუსეთში.

თბილისში მცხოვრებელი ადამიანები მოსკოველებს განსხვავებდნენ?

— თბილისი, ისევე როგორც ნებისმიერი სახმრეთული ქალაქი, უფრო ნაივლია, ხოლო იქ მცხოვრებელი ადამიანები უფრო ღია, სიცოცხლისმიყვარეულები და სუფიები არიან. ქალები — უფრო უკუთვლიანი, კეთილბედი, უნაგარეობი არიან. მამაკაცები — ძლიერები. იქ გაცილებით ხმაველა საუბრობენ, უფრო მსუბუქად მოაქვთ თავი და არაფრს არაა არ ექნაგრება. ამიტომაც მე ვაღმერთებ ამ ქალაქს.

სოსო პავლიაშვილი: საომოგზაროდ გმლოვ ოჯახთან ერთად დაკვიპარ

— და რამ გავატოვთ ყველაზე მეტად მამის, როდესაც თქვენ პირველად აღმოჩენდით მოსკოვში?

— პირველად ჩამოვივდი, როდესაც ან-სამბლ „ივერიაში“ გმუშაობდა 80-იანების დასაწყისში. მოსკოვში ქართული კულტურის დღეები ტარდებოდა. ჩვენ სასტუმრო „როსიაში“ დავგაბინავეს. გამოაცა ამ უზარმაზარმა სასტუმრომ გრძელი დერეფნებით, სადაც შესაძლებელია დიაკარგო; უფრო მეტოფეტებები და შევიცადებები, მათ წინაშე დამიყვება გინევეა, რომ სტუმრები გავეტარებდა. ბუფეტში სორ-მალური საჭმლის მაგიერად, გულსამრევი ბუტყებორდები იყო და ამავე დროს, უზარმაზარი, გატყვევებდა შემოღმომის მოსკოვი, ბრწყინვალე მეტრო. განმაცვიფრეს მედიდვი სადაც მორბენალმა ადამიანებმა, უსაზღვრად ლამაზმა მოსკოველმა გოგონებმა — და მე იქ დროს, მაშინვე, ერთ დღში რამდენიმე ასეიანი“ (შეხვედრა) დავინახე.

თქვენ მოგზაურობა გიყვართ, ბოლოს სად იყავით?

— ვიყავი გადაღებებზე ტელეშოუში „შენ-სუპერსტარი ხარ“ ისრაელში, სადაც მე სცენური კოსტუმი მომპარეს. სახელწოდება, ყველაფერმა კარგად ჩაიარა: ფოტოგრაფის მიხედვით ახალი შემოქმედება, ვიყავით ეგვიპტის, დავდივოდით თევაზობაზე, ნიღბებით ცვეურავდით. ძალიან მიმეჩინა ნითილი ზღვა — თვევების ასეთი დიდი რაოდენობა მე არასდ მიხანასეს!

ყოველთვის ბავშვებთან ერთად მოგზაურობთ?

— ყოველთვის, მამ, სხვანაირად როგორ?! ჩვენი უმცროსი სანდრა ჯერ კიდევ დედის მუცელში ყოფნისას ბალიზე დადივით. შეხვედრებმა ძალზე იმეათადა და ყოფილი ერთად მისი გატარება გსურს. ასე რომ, ყველანი მიგყავს. როდესაც ფსტივლებზე ან ხანგრძლივ გასტროლებზე მივდივარ, ნებისმიერი შესაძლებლობებისას ჩემებში მიყავს. იურმდიაზე მთელი ოჯახი ჩავდივით. ლიზას ძალიან მოეწონა. ის ყველა მსახიობს პირადად გაეცინო. ისრაელში ასევე ერთად ჩავდივით, მე აქამდე არასოდეს არ ვყოფილვარ წმინდა მიწაზე, მსურდა უფრო დიდხანს იქ დარჩენა, ყველაფერის ნახვა. ლევიან ახლა უკვე დიდი გახდა და ცალკე უყვარს მოგზაურობა.

უცხო ქვეყანაში პატარებთან ერთად ყოფნა ძნელია — ერთი ადგილიდან მეორეში მგზავრობა, კლინების ცვლილება, საშარეულობები. როგორ ართმევთ ამს თავს?

— გზას პატარები კარგად იტანენ. აეროპორტებშიც უკვე ყველაფერი მოწვევებულია დედებსა და პატარებისთვის. რაც უნებნა შემოსი, მზარეულებს ვთხოვთ, რომ პატარებისთვის ცალკე მოამზადონ. მაგალითად, ბალიზე ლიზონებამ ადგილობრივ საშარეულობის შინაური სუბი არჩია. ირინას მოუწია, რომ მისი მომზადება ადგილობრივი მზარეულებისთვის უნაძვლებინა. ამასთან ვერანაირად ვერ ხვედობდნენ, რატომ უნდა დამეძახებინათ ბულიონში ხახვი, რათა შემდგომში იგი გადაგვეგდო; და ყოველ ჯერზე მოქმედდით თვებში მთლიანი ხახვის თიყვანი.

ყველაზე დაუფიქრებელი რომელი მოგზაურობა გქონდა?

— ალბათ ბალი. იმარმოვადგენით, არავინ არავის უნდა არ იმარბლებს, არ ყვიროს, არ ჩხუბობს. ბავშვებს კი, როგორც დემონებს, ისე ეპყრობიან. იქ ნახევერ წელიწადში მინაზე დასამც კი არ შეიძლება დამამასხვრად საფარი — ჩვენ ბუქემოტებისგან, ლომებისა და სხვა ცხოველებისგან აღფრთოვანებული ვიყავით. ხელში დავიჭირეთ თუთიყუშები, ხელში მოეუთათუნე ყველა კუს და იგუზანა. ბალიველებს აქვთ რწმენა: ყველაფერს გააჩნია თავისი სული, ცოცხალსა და არაცოცხალსაც. ამიტომ, ბევრ ადამიანს საკუთარი სახლის წინ გამოაქვს და დებს პატარა წნულებს საჭმელით, ყველაფრით და სხვა მისარბევეებით, რათა ამი სულების კეთილგანწყობა მოიპოვონ. შეხვედრა, რომ ეს ცხოვრებისადმი ძალიან სწორი დამოკიდებულებაა — გაყვარდეს ყველაფერი შენს გარშემო. მაშინ ეს სიყვარული შენც ბუცილებდა უკან დაგიბრუნდება.

„ა-სტუდიო“ წარმატებას ქეთა თოფურიას უვალდის

გერა მამულაშვილი

„ა-სტუდიო“ უჩიხაყეს მამაკაცებისგან შემდგარი მუსიკალური კოლექტივი, თუმცა ზაუვის ცხოვრებაში ქალები ახლეთ უკანასკნელ ხოცს ახლებდნენ. ამჟამინდელი ქათუვი შემსულებელი, ხუსელი მეიხის შეფასებით, ბნყნყნავე ქათა თოფურიას. მისი ნათელი დადასტურება. ხუსელი გამოცემა „ნოვია ნევილი“ პოპულარული ზაუვის ნუხებს ესახება. „ახალი თაობა“ აღნიშნული მასალას მუსიკის შემოქმედებით გთავაზობთ.

ბაიგალი სერკებავი: „ჩვენთვის კომფორტულია დღევანდელ შემდგენლობასთან მუშაობა“

„ბნ ენი როზა“

— დღეს ბევრი მომღერალი ნუხს, რომ კრისისი მათი გამოხატულების რაოდენობასა და პონორარების მოცულობაზე აიხანა. იგრძნობთ თუ არა „ა-სტუდიოში“ კრისისის შედეგები საკუთარ თავზე?

ბაიგალი სერკებავი, პროდიუსერი, კომპოზიტორი:

— სახელწოდება, ცოდაც იქნებოდა, რომ ამჟამინდელ სიტუაციაზე გვეწუნუნა. რამდენადაც უცნაური არ უნდა იყოს, ამ რთულ დროში ჩვენ კონცერტების საკმარის რაოდენობას წარავადებთ, საკმარისზე მეტსაც კი. ძალიან ბევრი გასულითი წარმოდგენა გვაქვს დედაქალაქში. ამის შესახებ შეხვედრისა დაძაბული გრაფიკით ვიმსჯელოთ: დღეს უქმე გვაქვს მოსკოვში, მაგრამ ხვალაც კვლავ გადაფრენა გველის. საერთოდ, დღეს არა მარტო „ასტუდიოს“, არამედ სხვა მომღერლებსაც გაუწინდით შესაძ-

ქალი ჯგუფის ცხოვრებაში გახდა ალა პუგაჩოვა. 20 წლის წინ თქვენი გზები გადაიკვეთა. რა გრძობა და გვეუფლათ, როცა პრიმალიონა შეგნებია?

— რა თქმა უნდა, ეს სახელმწიფო შეხვედრა იყო. ცაზე ვარსკვლავები სწორედ ისე განლაგდნენ, რომ ალა ბორისოვნამ ჩვენი სიმღერა შეინიშნა და ჯგუფის შემოქმედებით დაინტერესდა. ჩვენი შეხვედრა ძალზე ამაღლებელი იყო. გუმბნ სპორტკომპლექს „ოლმპისკიანს“ მივდიოდით, სადაც ალა პუგაჩოვას სიმღერის თეატრი მდებარებდა. როდესაც თეატრის სადარბაზო დავინახე, გული ამიჩქროლდა: გამახსენდა, ცივი, წვიმიანი შემოდგომის დღეს ალმა ატიდან როგორ ჩამოვივდიო, როგორ ავრობდით ამ სადარბაზოს კიბეზე... უსაზღვრად ბედნიერები და მადლობელნი ვიყავით ბედისა, რომ შემოქმედებით გარეშოში მოხვდით და შესაძლებელი გადამინებთ გაცივებით. სწორედ აქედან დაიწყო ჩვენი შემოქმედებითი ამაღლება.

ალა პუგაჩოვასთან შეხვედრის შემდეგ რამდენიმე წელი მის სიმღერის თეატრთან ერთად გამოდიოდით. რა მოცეათ ერთობლივი გამოხატულების გამოცემა?

ალა ბორისოვნასთან მუშაობა ძალიან საინტერესოა.

— ალა ბორისოვნასთან მუშაობა ძალიან საინტერესოა. ის ხომ ასეთი სხვადასხვანაირი როგორც თავად მომღერალს უყვარს თქმა, მასში ბევრი უსულორი მდგომარეობაა: დღეს ის იმყოფება მდგომარეობა „ნომერ 13“-ში, ხვალ — „ნომერ 21“-ში, ზეგ — „15“-ში. ძალიან საინტერესოა ასეთი ადამიანის გვერდით ყოფნა: ზოგჯერ საშიშროება, ზოგჯერ სასიამოვნო. მისგან ძალიან ბევრი რამ ვისწავლები.

„შუცველელი ქეთა“

— სიმღერა „შუცველელი“ „ა-სტუდიოს“ ახალი სურათი გახსნა. იქნებ ქეთა შთაბრძნავს ჯგუფის ახალი შემოქმედებითი სული?

— მართლაც, სწორედ ამ პიკით ჩვენ მორეო შემოქმედებითი აღმასტევის მიცადენით. ბუნებრივია, ქეთა კოლექტივის მუშაობას საკუთარი ენერჯეტიკა, აურა მოუტანა. მიხარდავლი ვართ, რომ მას შეეძლია. დღევანდელ შემდგენლობასთან მუშაობა ძალიან კომფორტულია.

ქალბერი არ უნდებოთ. საინტერესოა, რომელ საშარეულობაში ახვრინებენ ისეთი ინტერაციონალური ჯგუფი, როგორც „ასტუდიო“?

ფილოფორ დოსუშვილი, გიტარისტი:

— ბუნებრივია — ნაციონალურს იტალიურს, ქართულს, ყაზახურს, უზბეკურს, იაპონურს და სხვ. ჩვენი არჩევანი შეიძლება დამოკიდებული იყოს განწყობილებაზე და წვლიანად დროზეც. იქ. დამოთხმებებით, ნებისმიერ ადამიანს აქვს პერიოდი, როდესაც ხორცის კერძი სურს, მერე ის მთავრდებოდა დადის და ადამიანი იკვებება, მაგალითად, სუშით, მერე ეს კერძიც ბუნებრივად და პასტაზე გადადის. ერთადერთი, ვინც ყოველთვის საკუთარი თავის ერთგულია, არის ქეთა. მას აბიქვენად ყველაფერი ურჩევნია ბუნებრივი ნიადაგი ხიზალაობა, აჭარული საჭაჭური და... აი, კიდევ ვალდებია (მასკიტარისტი ლედიანი მიკოლოში) გვიარბახობს — ალუბლის წვენი.

ბევრ ინტერვიუში ამბობთ, რომ რეკლამარება გამოდიხართ საშარეულობაში, ალბათ აბაშა. „ა-სტუდიო“ იქ რაღაც განსაკუთრებულ ენერჯეტიკას იღებ?

— დიას, რა თქმა უნდა, როგორც ალბათ ამ ენერჯეტიკის გარეშე ჩვენ გვეყვარს ალბა და ნლის ნებისმიერ დროს გვიხარია იქ ჩასვლა.

ქეთა თოფურიას:

— მეც მომწონს ყაზახური, თუმცა ჩემს სამშობლოში, საქართველოშიც ვაპოვებდით. იქაც ბევრნი უსმენენ კარგ მუსიკას და ყოველთვის გვიხარია საჩარეულობა სტუმრობა.

„პრედადუციონის ალა“

— კიდევ ერთი სახელგანთქმული

„კალოშაის“ ბიზნესი არა მაქვს!

ჯონდი ბალათურია შეიარაღებული დადის

— თქვენთვის აქვს მნიშვნელობა, სხვის როგორი ხარისხის პალსტუხი უკეთია ან როგორი ბავშვი?

„ქართული დასის“ ლიდერს ჯონდი ბალათურიას ყველაზე ხშირად პალსტუხებს ჩექინი, ამბობს, რომ მის გარდრობში დავით უსუფაშვილისა და გიგი წერეთლის ნაწუხარი პალსტუხებიც არის. რაც უშუალოდ ჩაქვის სტილის, მას შერეული სტილი მისწონს, როდესაც შავ ჯინსზე პიჯაკი აცვივს და პალსტუხი უკეთია. არ მოწონს, როდესაც მის შვილს ჩაფარბინებული შარვალი აცვივს, რომელიც მინას გეის ამბობს, რომ ეს, გარდა იმისა, რომ ესთეტიკურად უღამაზოა, არაპიტიუხურც არის.

ბიორტიხი ხეში ამბობენ, რომ ბალათურიას „კალოშების“ ბიზნესი ჰქონდა. თავად ბალათურია ამბობს, რომ მის ოჯახს წლების წინ რეზინის ქარხანა ჰქონდა, რომელიც რეზინის პროდუქტისა უშვებდა, თუმცა, „კალოშებს“ უშვებდა თუ არა, ეს არ იცის, რადგან ამ ბიზნესში არსადრის ეყოფა.

ბალათურია არ მალავს, რომ ცეცხლსასროლი იარაღით დადის, თუმცა, მისი პარლამენტის არ სიაშიც არის, როდესაც იარაღის მარკას ეკითხები.

კიდევ რა ბიზნესთან კავშირს აბრალებენ ბალათურიას და იკარგება თუ არა პარლამენტის შუნიბაში? ვინ შეარქვა ბალათურიას ჯინსონა და რა აკავშირებს მას ნაციონალისტის ზოგიერთ წევრთან?

„ახალი თაობა“ დეპუტატ ჯონდი ბალათურიას ესაუბრა.

— სახლში უფრო ხშირად ჩხუბობთ თუ საზოგადოებაში?

— საერთოდ, ზევს არ ვჩხუბობ.

— სახლში უფრო გაბრაზებენ თუ საზოგადოებაში?

— არ ვიცი, არ დამითვლია, სად უფრო მებრაზებენ.

— 20 წლის ბიჭი ვკაცო, ძირითადად რის გამო ეკავითებიან ან თუ ეჩხუბებენ მას?

— როგორ არ ეკავითები, 20 წლისაც ვეკავითები, 5 წლის ნამოლარსაც, რაღაც საკითხზე კონფლიქტი ყოველთვის არის. უფროსთან ძირითადად ჩაქუჩულობას უკავიათ.

— რატომ არ იცვალს ისე, როგორც თქვენ ვინადა?

— მაგალითი ღმერთის, ძალიან კარგი ბიჭია, მაგრამ ახალი ჩაქუჩულობა მინიჭებდნენ ვერ ავიტანე.

— ვარგებისლობა საკითხია?

— ო, ვე მაკარავ მოვაცემო... შარვალი რომ ჩაჩანჩაწურული დაქატივს, ვე ვერ მოვაცემარე. შარვლის ტრუტები რომ მინას ხეგებს, ვადა იმისა, რომ უღამაზოა, არაპიტიუხურც არის. ასე რომ, ამ მოდის ვერაფერი გავაქვ.

— მასე ხანდახან ზოგიერთი ახალგაზრდა დეპუტატც დადის პარლამენტში...

— ეჰ, ესეც თქვენი თინეიჯერები არიან.

— შუნიშებს არ ვაძლევრე შეულები, როდესაც სხვობაზე გამოდინარი და ვილაყის აკრებენ?

— არა, თუ რაიმეს მუყებინებან, ამას შუნიშენის სახე არა აქვს.

— იმაზე თუ ლიბიანდებიან, როცა თქვენ გააკრიტიკებენ?

— კი, ამაზე რეაგირებენ.

— თქვენ მითითებთ გამოქვეყნებული კრიტიკაზე სამი შეიღებდა რომელი უფრო რეაგირებენ, ბიჭი თუ გოგონები?

— ბიჭიც და გოგონებიც, რაც შეიძლება ჩემს გამოსვლებს, ხანდახან აზუსტებენ, რაც მინდა და ზოგიერთი ჩემი განცხადება.

— არის შემთხვევები, როდესაც დეპუტატები კომპლექტის სხდომაზე გახეხილი ფინსებით მოდიან. ეს თქვენ არ გუხვობთ, მაგრამ, რამდენად მიხალდათ, როდესაც პარლამენტის წევრი ბიჭისგან და სპორტულად ჩაქუჩული მოდის პარლამენტში?

— მე არ მაღიზიანებს, თუკი ვინმეს ჯინსები აცვივს, ალბათ, მათ ასე მოსწონთ.

— თქვენ რატომ არ დადიხართ ასე?

— სხდომაზე არ დავდივარ, თორემ მე ჯინსების თაობა ვარ, ჯინსები ძალიან მოწონს. ძალიან მიყვარს შერეული სტილი, ჯინსებზე პიჯაკის ჩაცმა. გახეხილი ჯინსები ნაწილობადაც მაყვია, თუმცა შავ ჯინსზე სპიჯაკი ხშირად მაყვია. ნახევრად სპორტული სტილი უფრო კომფორტულია.

— პალსტუხი თითქმის ყოველთვის გიკვითათ. თავად ყიდვლობთ თუ გსურთ?

— მეც ყიდვლობ და მშუნიანს კიდევ. ეთიოპიური პალსტუხები გიკვითებენ?

— კი, პალსტუხი ძალიან ზევს მაქვს.

— მიხვ რადენი?

— ძალიან ზევს. მათი უშუალოდ სერიოზული პრეზიდია. ასე რომ, პალსტუხს დიდ მნიშვნელობას ვანიჭებ.

— დეპუტატებს თუ უშუალოდ თქვენთვის პალსტუხი?

— ამ მიზნების პარლამენტში პალსტუხი არავის უშუალოდ, ისე, ადრე ზევს უშუალოდ.

— დავით უსუფაშვილის ნაწუხარი პალსტუხი მაქვს, გიგი წერეთლის ნაწუხარც. თავადვე თუ რაუნთი სხვას პალსტუხს?

— კი, მეც მიყვარება. პალსტუხი ყველაზე მოხერხებული საწუხარი კაცისთვის.

— კალოშები.

— გარედან ნითელი და შინიდან შავი?

— გადამორბუნებული კალოში, გამოცვივანი.

— თქვენზე ასევე ამბობენ, რომ რესტორნების ბიზნესი გაქვთ, მართალია?

— არა, რესტორანი ქარხნის ტერიტორიაზე გვექონდა, მაგრამ დაიხურა, ვერ იმუშავა.

— ეს ქარხანა სად არის?

— ბათუმში. ამ ქარხნის ტერიტორიის ნაწილზე რესტორანი იყო გაკეთებული, მაგრამ დაიხურა.

— როდის დაიხურა?

— მგონი, ერთი წელია.

— ასევე ამბობენ, რომ ბიზნესი გეონდათ უშარაგულობის ერთ-ერთ წევრ გიორგი მელაქისთან ერთად, ამაზე რას იტყვი?

— ტყუილია. გიორგი მელაქისთან პოლიტიკური ურთიერთობა მაქვს, მაგრამ არა — ბიზნესურთიერთობა. თბილისი და ბუერთან მაქვს პირადი ურთიერთობა. გიგი წერეთელთან მაქვს კარგი ურთიერთობა, ძალიან კარგი ოჯახი აქვს და მასთან წლების განმავლობაში მეგობრობა მაკავშირებს, მიუხედავად იმისა, რომ ხშირად გვიწევს კამათი სხვადასხვა პოლიტიკურ საკითხზე.

— ჯოსონა გიგი წერეთელმა დაგარქვია?

— კი.

— სხვა ზედმეტსახელი გაქვთ?

— არა.

— არც ბავშვობაში გქონდათ?

— არა.

— ჯოსონის რომ ვეძახიან, რატომ ბრავდებიან? ოფიციალურად ხომ ჯოსონა გქვიათ და არა ჯოსონა?

— არ ვებრაზებები.

— აბა, ურნაბლისტებს შენიშვნა რატომ მიუქვთ, როდესაც ჯოსონით მოგმარებენ?

— ჯოსონა მწიერია, ისე, ყველა ჯოსონის მუხამს, ამაზე მართლა არ გავბრაზებულვარ. კომპიუტერებს ასეთი წესი ჰქონდა — ჯოსონი არ ჩამიხერხებს და ჯოსონი ჩამიხერხებს. ოჯახში ყველა ჯოსონის მუხამს. ვისაც როგორც გაუხარდება, ისე დამიბამს.

— ამ პარლამენტში ნათესაური კავშირი ვინმესთან გაქვთ?

— არა, ნათესაური კავშირი არავისთან მაქვს, მეგობრული — ბევრთან. ზოგიერთთან საქმიან კარგი ურთიერთობა მაქვს. უშარაგულობის ზოგიერთ წევრთან გაცილებით მეტ საერთო ენაზე ვხვდებით, ვიდრე უცხოურსაში.

— ახლა დაგადანაშაულებენ, რომ უშარაგულობისთან გარიგებაში ხართ...

— არა, არა. ისე, თუ კარგი გარიგებაა, არც ეგ არის ცუდი. ჯერ ერთი, ვერაინ ვერაფერში დამადანაშაულებს, პირადი ურთიერთობა პირადი ურთიერთობაა. მე იმას ვამბობ, რომ უშარაგულობის ზოგიერთი წევრის ხედავ უფრო მოწონს, ვიდრე უცხოურსაში, მაგალითად, თორნილაძე-თარგამაძის ჯუნდის, ანცა ამ გუნდში ზოგიერთთან უფრო ახლო ურთიერთობა მაქვს, ზოგიერთ ურთიერთობა არა მაქვს.

— კონკრეტულად მიპასუხეთ, ვინთან ვერ დაამყარებთ ამ პარლამენტში ურთიერთობას? ასეთი დეპუტატი თუ არის?

— ასეთი ადამიანიც არ არიან. თუ დამიჭირებდა, ნებისმიერად დავამყარებ ურთიერთობას, გინდავ კოკითთან, თუ ეს საქმეს სჭირდება. არასერიოზულად მიმაჩნია, რომ პოლიტიკოსი კამრბული და ისტერიკული იყოს.

— არც ერთ დეპუტატთან არა ხართ გაბუტული?

— არა, არასერიოზულად მიმაჩნია ვინმესთან გაბუტობა?

— დიმიტრი ლორთქიფანიძის ესალმეები, თუ ჭყუების საჭყის დასჭირდება.

— პარლამენტს გარეთ მყოფი ოპოზიციის რომელიღაც ლიდერთან თუ გაქვთ ნათესაური კავშირი?

— არცერთი. ნათესაური ურთიერთობა ოპოზიციის არავისთან მაქვს.

— რატომ?

— ნათესაური ურთიერთობის დამყარება ასე უშუალოდ არ ხდება. ოპოზიციის ბევრთან ვეცხობი. არიან ადამიანები, რომლებთანაც ერთნაირი პოლიტიკური ხედვა გაქვს, თუმცა პირადი ურთიერთობის არ ამაყრებ, არის პირობითიც.

— რაც ამ პარლამენტის წევრი ხართ, მივლინებთ თუ ყოფილხართ?

— მივლინებთ კი ვიყავი, მაგრამ არა — პარლამენტში, პარტიის სახელით დავდივარ მივლინებში.

— პარლამენტისგან რატომ არ ყოფილხართ მივლინებში? გჩარავებ?

— არა, ვერაინ მზავავს. არავინ არავის ჩავრავს.

— პარლამენტის ლაბორიბოტში მარტივად გაერკვიეთ, შენობის ერთი ფლივე?

ლიდან მეორეში გადასვლის არ იბნევი? ბაქრაძის კაბინეტს მარტივად აგებთ ან ვიყენებთ?

— ვინ გითხრა, რომ ვინმეზე? არასწორი ინფორმაცია გაქვთ.

— არადა, ერთხელ, ნამდვილად ვიცი, რომ დაიბნევი...

— არსად ვინმევი, ბაქრაძის გადასასვლელში კი არა, ტყეში არ ვინმევი, ძალიან სწრაფად გავერკვი.

— ტყეში არ დაკარგულხართ?

— არა, მე არსად არ ვიკარგები, დაკარგულს ვპოლობ და ფეხზე ვყავნებ, თუ დამიჯერებენ. თუ არ დამიჯერებენ, მერე დადიან, ნუნუნებენ და ქვითინებენ.

— შტაბში ფაქტებიც არის?

— კი, მათეფიც არიან, ისე ემართებათ, როგორც ღდის წინ მორბენალ კვიცს... რაც შეეხება პარლამენტში შემოსვლას, ყოველთვის დავდივარ ცენტრალური შემოსასვლელის და ეგ შევიძლიათ გადაამოწმოთ. არ შევდივარ პარლამენტის გვერდითი შემოსასვლელის, გარდა იმ შემთხვევისა, თუ პარლამენტის სხდომაზე არ მაგვიანდება. პარლამენტის ცენტრალურ შემოსასვლელთან მოხალისეობა გვხვდება, იქ არის საქართველოს პრეზიდენტიც და ოპოზიციის ლიდერებიც, თუ გინდა, ხალხის მავისცემა გესმოდეს, მათ უნდა მოუსმინო.

— თქვენი ერთი არსაბუთო დღე როგორც, როდესაც პარლამენტში ან მარტივად არ მიდიხართ?

— კვირას, როგორც წესი, ეკლესიაში ვარ. შაბათს დღეს ოჯახისთვის და სამეგობროსთვის ვიყენებ.

— კვიცი ვიყავით?

— ძალიან მიყვარს, როდესაც ამის საშუალებაა, ვეჭვივობ, მაგრამ ძალიან მოზომილად ვცავ.

— საქსთან ნახვამი შედარებით?

— ძალიან მიყვარს, მიყვარს ხშირად არ მიხვს საქსთან ვედიან. მიყვარს არ უნდა დაჯდეს საქსთან. გულწრფელად ვამბობ, არ შემიძლია საქსთან ვედიან.

— ყოფილა ისეთი შემთხვევა, რომ პარტულმა გაგაგებოთ და ვერ გინებო?

— არა, ასეთი შემთხვევა არ ყოფილა. საერთოდ არ ყოფილა შემთხვევა, რომ ვინმემ ვერ მიცნოს, იმიტომ, რომ ცნობადობა ძალიან მაღალია, თანაც, ისეთი გარემოება მაქვს, რომ დასამხმირებლად დავილია, ვარცხნილობით და ბევრი სხვა რაბით.

— იარაღით დიდხართ?

— კი.

— რა მარკის იარაღი გაქვთ?

— ძალიან კარგი მარკის იარაღი მაქვს.

— იარაღით რატომ დიდხართ, თავად ვიცი?

— აბა, თავდასხმის არავისზე ვაპირებ... როგორც წესი, იარაღს თავდაცვითი მიზნებისთვის ვიყენებ.

— იარაღით რას შემეგვ დიდხართ, რაც დეპუტატი ხართ?

— ძალიან შემიძლება მქონდა უფლება. როცა უფლება მაქვს, მაშინ ვიყენებდი მას, როცა არ მქონდა, არ დავდივარ.

— დეცა რატომ დავეცვივებ?

— თქვენ 20 იცით, რომ დავცვა დამეცვივებ? ეს არ არის ოფიციალური დავცვა. ეს პარტიის აქტივია, რომელიც ჩემთან ერთად არის.

— იარაღს როდესაც გარბობთ, თავს კომფორტულად გჩრბობთ?

— უბრალოდ, იარაღი მიყვარს. ჯერ ერთი, ბავშვობიდან მიყვარდა. ერთი იარაღი 20 წელია მაქვს, რომელიც პარლამენტის წევრი ვარ, იარაღი არ მიყვია, არც ტყვია. უზარალოდ, იარაღმა შემიგვაცა იცის, თან რომ ამ გაქვს, რაღაც გაკვლია.

— ამ წითლი იარაღი თან გაქვთ?

— ყოველთვის მაქვს, როცა საჭიროა.

— რატომ არ ამბობთ, რა მარკის იარაღი გაქვთ?

— ახლა რომელსაც ვაჭირებ, იტალიური, საკმაოდ კარგი იარაღია, თანამედროვე დიზაინს და საკმაოდ მოხერხებული, ბევრი ტყვია ჩაქვს...

— პარლამენტის სხდომაზე ან სხვის შემდეგ ხშირად ხდება, როდესაც დეპუტატი ერთმანეთს ამაყრებენ?

— დავით ბაქრაძეს როცა მიპასუხებ სხდომა, ისეთი უფორმო აქვს, რომ... თუშორი კი არა, ზოგჯერ სარკაშიც არის, ერთხელ ბაქრაძეს მიმაცვდა სხდომა, ბიჭობისას საპარლამენტო მიდვინი გიბა ზურთოშვილი ხელს იწევადა, ამ დროს მიმოვლოთან მე ვიძვივ. ანევა ზურთოშვილი ხელს ჩამოეღებ. ამას ძალიან მიყვარდა აკეთებდა. ბაქრაძე დაიბნა, ვერ გაიგო, უნდალო თუ არა ზურთოშვილს სტივია დავ იკითხა. გამოსვლა გინდა თუ ვარჯიშობო.

— ნინა პარლამენტის დროს დეპუტატების მხმ მიბილერებს უნდადგნენ ერთმანეთს, ხან უკლებენ. ამ პარლამენტში მსგავსი რამ ყოფილა?

— აქვს არის მსგავსი რაღაცები.

— რა, მაგალითად?

— შეიძლება, ვილაცამ მოგატყუოს და კენჭისყრისას გითხრას: ეგ არის ის კანონპროექტი, შენ რომ ელდი და ხმა სხვა კანონისთვის მიგაცემისო. ეს არასერიოზულად არ უნდა გაიგო. უბრალოდ, უნდათ, რომ ხმა სხვა კანონისთვისაც მიგაცემისო.

— სხვა კანონისთვის თქვენც ვიკვებ-მინეს შეცდომით ხმა?

— არა, მეცდობა იყო, თუმცა, დღევანდით.

ანგელა მუხელი ჰამბურგში დაიბადა. მიუხედავად ამისა, მას მაინც აღმოსავლეთი გეგმარული მიწინავენი. მიზნის ის გახდა, ხომ მაშინ, ხმგვსა გეგმარებით აღმოსავლეთიდან დასავლეთისკენ მიისწავლევდნენ, ხანხუბის რუახი, ჰიჩიჩი, დრეჯიუტილი გეგმარული დემოკრატიული გადავიდა საცხოვიხილად.

გერმანულ მედიას ყურადღების გამახვილება მისი ბიოგრაფიის ერთ საინტერესო მომენტზე უყვარს — ბავშვობაში ანგელა მერკელს სამხრეთი ჯარისკაცების რამდენჯერმე ვკლო-სობედი მოარია, მაგრამ, როგორც ჩანს, ანგელას წყნა გულში არ ჩაუხვდება.

სკოლაში იგი ბრანდენბურგის მხარეში, ტემპონში სწავლობდა, იქვე, ლაიფციგში, ფრიხის ფაკულტეტი დაამთავრა, ცოლად გაკავა ულრიხ მერკელს, რომელთანაც ხუთი წელი იცხოვრა, განქორწინების შემდეგ ქრისტიანი ლაიციტი. სწავლის დამთავრების შემდეგ ბერლინიში გადავიდა, მუშაობდა გერმანიის დემოკრატიული რესპუბლიკის ფიზიკური ქიმიის ინსტიტუტში, 1986 წელს სადოქტორო დისერტაცია დაცვა, მუშაობდა კვანტური ქიმიის სფეროში.

პოლიტიკაში იგი ბერლინის კედლის დაცემის შემდეგ მოვიდა. მოვლენებმა, რომლებიც ოთხმოციანი წლების მიწურულსა და ოთხმოდდათიანი წლების დასაწყისში მიმდინარეობდა, იგი მთლიანად დაიპყრო. ანგელა მერკელი განუტევე დარბა და 1989 წელს ორგანიზაცია დემოკრატიული გამოღვივებებში განუერთა, ერთი წლის შემდეგ მისი პრესმდივანი გახდა, კიდევ რამდენიმე თვის შემდეგ კი იგივე თანამდებობა აღმოსავლეთი გერმანიის პრემიერ პოსტკომუნისტურ მთავრობაში დაიკავა.

შალე მერკელი ქრისტიან-დემოკრატებს დაუკავშირა და იმავე 1990 წელს გაერთიანებულ ბუნდესტაგში ქრისტიან-დემოკრატიული კავშირის დელეგატად გახდა. ამ მომენტში ჰელმუტ კოლის დახმარებით იგი პარტიული კარიერის განვითარებას შეუდგა და 2002 წელს მწვერვალს მიაღწია — ანგელა მერკელი ქრისტიან-დემოკრატიული კავშირის სათავეში ჩაუდგა. უნდა ითქვას, რომ ამისათვის მან დიდი ჯვადა გაუწია, მათ შორის, საკუთარ მფარველს, ჰელმუტ კოლს დაუპირისპირდა.

მიუხედავად იმისა, რომ მისი კოლეგის პოლიტიკოსების შესახებ თითქმის ყველაფერი ცნობილი, ანგელა მერკელის პირადი ცხოვრება გერმანული ყვეუთი სურსათისთვისაც საიდუმლოდ რჩება. მისი მეუღლე, იოაჰიმ შაუერი, პოლიტიკით არ არის დაინტერესებული და ცოლის საქმიანობისაგან დისტანციურებას ცდილობს. მას საზოგადოების ყურადღების ცენტრში მოხვედრის არავითარი სურვილი არ ჰქონია და ამის გამო მეუღლის ინაგურაციასაც კი არ დაესწრო.

ყვეთელმა პრესამ, მიუხედავად იმისა, რომ ბევრს ეცადა, მრავალი წლის განმავლობაში მათ შესახებ რაიმე ხელშეწყობილი ინფორმაციის ან თუნდაც საინტერესო ჭრის მოპოვებაც ვერ მოახერხა. იოაჰიმ შაუერი 1949 წელს კონფეტურის ოჯახში დაიბადა, მიიღო ქიმიკოსის განათლება, 26 წლის ასაკში სამეცნიერო ნარჩხის დაცვა, 36 წლის ასაკში პროფესორი გახდა, იყო დაქორწინებული, პირველი ქორწინებიდან ჰყავს ორი ვაჟი, ცოლს 1985 წელს გააშორდა. სულ ეს არის.

ანგელა მერკელი მეცნიერებათა აკადემიაში მუშაობის დროს გაიცნო, თუმცა გარკვეული პერიოდის დაუახლოვდნენ ერთმანეთს. იოაჰიმ შაუერი ბერლინის კომუნალტის უნივერსიტეტის პროფესორი იყო. ისინი 1998 წლის 30 დეკემბერს დაქორწინდნენ.

ერთად გადაღებული ფოტოები არცთუ მრავალდ აქვთ. მიუხედავად იმისა, რომ მათი პროფესიონალური საქმიანობა ერთმანეთისაგან ძალიან განსხვავებულია, ორივემ ნარმატებას მიაღწია, თუმცა, იოაჰიმის სამეცნიერო მიღწევები ცოლის პოლიტიკურ მიღწევებზე მეტად იმპრესიატო მიმოხელობისაა. იგი სახელგანთქმული არჩევნები წარმოადგენს. ხანდახან კოლეგები მას პირ მერკელს უწოდებენ და შაუერი ამაზე ისე რეაგირებს, ვითომც ეს მართლაც მისი გვარი იყოს. ოჯახში, როგორც მათი მეგობრები ამბობენ, მთავარი იოაჰიმია, უფრო მეტიც, ჭორების თანხადა, ხშირად ანგელას პოლიტიკურ საქმიანობაზე დაკავშირებით კონსულტაციებს უწევს.

ცოლ-ქართის ბერლინის ცენტრში ცხოვრობს, მაგრამ ისინი თავს დედაქალაქის მკვიდრად მიიჩნევენ, არ მიიჩნევენ. ფრუა მერკელმა აღიარა, რომ შვიდმდე ქალკაცი ცხოვრებას ვერ შეუძლებს. შაბათ-კვირის ისინი ქალაქგარეთ გაცვას ამჯობნიან. ანგელა მერკელს უყვარს სამართლებრივი ტრიალი, მისტატში ფურფუსი. როგორც თავა ამბობს, ყველაზე ურავად გამოისინ კარტოფილის სუქი, შნიცილი, ბულიონი, თევზის კრეპები, ძალიან უყვარს ლეხვლის გამოცხობა და ამაყად ამბობს, რომ მისი სახლიდან მუიერი არავინ წასულა.

ზოგჯერ ქმართან ერთად თეატრში ახერხებს წასვლას, ხანდახან მეგობრებთან ერთად კონცერტზე მიდის. ქორწილში არ ჰყავთ. ანგელა მერკელს ბავშვები არც პირველი ქორწინებაში ჰყოლია.

ახუთ ვარიანტს არ გამოიჩინებდა, მაგრამ არ გამოიჩინებდა. პოლიტიკაში რომ ჩავეყნო, უკვე 35 წლის ვიყავი და ეს შეკითხვა საკუთარი თავისთვის აღარ დამისჯება. — განაცხადა მან ჟურნალისტებთან სახელზე.

სრული სახელად ანგელა დოროთეა მერკელი, ქალიშვილი ლაზარო კანერი, დაიბადა ჰამბურგში, 1954 წლის 17 ივლისს ლუთერანი პასტორისა და ინგლისური და ლათინური ენების მასწავლებლის ოჯახში, ბავშვობაში მასწავლებლობდა სურდა, თავის მასწავლებლებმა მისი ინიჩეს ფიზიკის მარი კოურის, პოლიტიკოს ლუდვიგ ერარდს, ფილოსოფოს არისტოტელეს, უყვარს კომპოზიტორს კერბები, საბავარი ბოლშოიეზი, ყავა. საკვირედი მხასობიანი რობერტ რედერდონი. მამისაგან საქმიანობა საფუძვლიანი დამოკიდებულება ერეო მექვიდერობით, დედისაგან — ადამიანებისადმი კეთილშეგობარული დამოკიდებულებით.

მისი აზრით, ბედნიერება მამთან დღეს ნაეთი ზღვაში ღრმად შეუწურავს, ფუფუნება კი — გამოიწვია. დასანი შნაივა, რომ ხანდახან ანგელა მერკელს «ტეტიონელ მარგარეტ ტეტინერსაც» უწოდებენ.

მის პიროვნებაზე გარკვეული წარმოდგენა შეიძლება შეგვიქნას ინტერვიუს შემდეგ მერკელმა გერმანიის ქრისტიანული მედიამაინოტისთვის, ინგლისურული საინფორმაციო სააგენტო «დეის», ვენეციელისტი რადიოსა და ქრისტიანული ჟურნალის «აროს» წარმომადგენლებს მისცა.

ორჯერ ორი ოთხია, თხელას დიტატურიისა და სოსიალიზმის დროს

ანგელა მერკელს ბავშვობაში ვკლოსობედებს საბჭოთა ჯარისკაცები პარავდნენ

— ქალბატონო ფედერალური კანცლერი, მაღლობს გიხიბთ, რომ შვიკვილთ. თქვენ ერთდროულად კანცლერიც ხართ და ქრისტიანულ-დემოკრატიული კავშირის თავმჯდომარეც. პირველი შეკითხვა, როგორც კავშირის თავმჯდომარე: რას ნიშნავს პირველი ასო „K“ პარტიის სახელწოდებაში?

— ასო „K“ ნიშნავს, რომ ჩვენ ვერგონებთ პასუხისმგებლობას დამაინის სახეზე და ეს სახე ქრისტიანულია. ჩვენ ადამიანი ღვთის ქმნილებად მიგაჩნია, რომელსაც პასუხისმგებლობა და განვიტლებიან თავისუფლება გააჩნია. ვცივი, რომ ადამიანი ერთმანეთისაგან განსხვავდებიან და პოლიტიკური თვალსაზრისით ვგსურს, მას საერთო პირობებში შეუქმნათ, რათა განვიტრების შესაძლებლობა ჰქონდეთ, მაგრამ არ გვიხდა, რომ, ასე ვთქვათ, სახელმწიფოს ზეწოლით ადამიანები ერთმანეთს დაეხსებონ, პირველი, ვგსურს, ისინი თვითონი შესაძლებლობისა და ფაქტობრივების მიხედვით განვიტარდნენ. ეს არის ჩემთვის ადამიანის ქრისტიანული სახე.

ასო „K“ ჩვენი პარტიის სახელწოდებაში აგრეთვე ნიშნავს, რომ ეს სახე ისტორიულად შექმნა, შექმნის დღიდან, როდესაც დედამაინა გვებოძა, მაგრამ არა ექსპლუატაციისათვის, არა გასანადგურებლად, არამედ საბატრონოდ და მომავალი თაობებისათვის გადასაცემად.

— თქვენ ერთ-ერთი გამოსვლაში განაცხადეთ — ქრისტიანებს შეუფერებათ ეს, სიხარულით უპირებდნენ თავიანთ რწმენის სხვებს, იყვნენ მისიონერები. როგორ გეხშით ეს სიტყვები?

— ისე, როგორც ვთქვი. კრძობ, ქრისტიანი სულით არ უნდა დავცეს, ღმერთს უნდა მიენდოს, უნდა შექმნოს პრობლემების გადაჭრა, გაუმჯობესდეს ბოროტ ბედისწერისა და რთულ სიტუაციაში ძალა რწმენაში ჰყოფოს, ნიშ უნდა იყურებოდეს, მომავალში დარწმუნებულ უნდა იყოს.

— აშკარად ვერობაში არსებულე კანონების, მათ შორის, ანტიდისკრიმინაციული კანონების პირობებში, რომლებიც დღეს იცვენ, შესაძლებელია თუ არა ეს?

— არ თქვა შენ, ზე ვფიქრობ, რომ ანტიდისკრიმინაციული კანონები, რომლებიც ვერობაში იღებენ, გარკვეულ გჯუფებს შორის, ხანდაზმულებას და ახალგაზრდებს, ქოლესსა და მამაკაცებს შორის უთანასწორობის დემოკრეზას იხსავს მისზად. არ თქვა შენ, ესეც კურდღალ ვაიმედებულ შეიძლება დარწმინდების განიცდიდნენ და ამასთან დაკავშირებით კიდევ ბევრის გაკეთება მოვიკენეს. შეიძლება დაიხვას შეკითხვა: საჭიროა თუ არა, რომ ვერობაში ყველაფერი იყოს მონუსტრადებული, დარეგულირებული? ჩვენ მუხად მკაციონ კონსტიტუცია გავქს რომელსაც გარკვეული არის აღიარებული ადამიანის უფლებების ხელშეწყობა და მრავალი წესი არსებულ სამართლებრივი სისტემას გაჭირვებით შეესაბამება, მაგრამ ყოველზე ამას საფუძვლად უდევს ის, რომ ღვთის წინაშე ყველა ადამიანი თანასწორია და განვიტარებისათვის თანაბარი მასწუნი და შესაძლებლობები აქვთ.

— აბორტიზთან დაკავშირებით გადაწყვეტილების მიღება დამოკიდებულად შეგიძლიათ. აქამდე ყოველი მუხუთი თარსულობა აბორტიზ მთავრდება. ასეთი ვითარება თავიდან ასავიგებლად როგორ მოიქცევით?

— მე ვფიქრობ, რომ ამ საკითხთან დაკავშირებით, ხანგრძლივი დებატების შემდეგ, მისაღებ გადაწყვეტილებამდე მივდივით. უპირველესად ყოველს, უნდა ვეცადო, დედებმა და მამებმა ბავშვის გაჩენა გაეცადონ. აქ იზალება კითხვა — რამდენად კეთილგანწყობილია ჩვენი საზოგადოება ბავშვების მიმართ? როგორ აღირებენ ასევე ზრდა მომზადებუ შრომისა და ოჯახის შეთანხმებას? რა მხარდაჭერას მიიღებენ ისინი, თუკი ბავშვის სასარგებლო გადაწყვეტილებას მიიღებენ? აქ, ვფიქრობ, ლაბორაქია ესეიქოლოგიურ კონსულტაციასზე, რათა ადამიანს სულიერი მხნობა, გამბედაობა ჩაუხურვით. მე ღმერთისადმი ნდობა-საც ვისაუბრებდი, თუმცა ყველა ჩვენგანს რჩება შეგონება, რომ ჩვენი საზოგადოება ბავშვებისადმი არცთუ კეთილგანწყობილი რჩება. ჩემი აზრით, ამ მიმართულებით ბოლო ოთხი წლის განმავლობაში ბევრს ვეცადით, ოჯახის საკითხების მიხედვით ფონ დერ ლაიფციგ ერთად ბევრს ვცვადეთ, რათა ბავშვის გაჩენის გადაწყვეტილება დედებისა და მამებისათვის უფრო ადვილად მისაღები გახდეს. რაც შეეხება გვიან აბორტებს, ჩემი დამოკიდებულება თქვენთვის ცნობილია.

— ოჯახის თემაზე შეუწერდეთ. დღეს ოჯახი სხვადასხვანაირად ვხვით. თქვენ როგორ განსაზღვრავდით ოჯახის არსს?

— მე ჩვენი პარტიის პროგრამას ვყვრდნობი. მასში ვთქვით, რომ ოჯახი არსებობს იქ, სადაც არსებობს ხანგრძლივი პასუხისმგებლობა მომზადების მუშაობის მიმართ და ვთვლიბოა — მშობლების მიმართ. მე ძალიან მიმართს ეს განმარტება, რადგან იგი მხოლოდ იმას კი არ ამბობს, რომ ოჯახი არის იქ, სადაც არიან ბავშვები. ამ პასუხისმგებლობით ვცხოვრობით და იგი რჩება. ეს არის ის, რაც უნდა დავიცუდო, როგორც ჩვენი საზოგადოების პირველი უფრედი, რადგან ხანგრძლივი პასუხისმგებლობის მომენტი გადაცემება ფაქტობრივით. აქ არის სიყვარული, დაცულად შეგრძნება. აქ არ მიხდება თავის მართლება ჩემდამი პრეტენზიების გამო, რადგან ეს სასებობი ბუნებრივია. ამიტომ ვგსურს, საკუთარი ცხოვრების ორგანიზების დროს ოჯახებს არჩევანის თავისუფლება ჰქონდეთ. არ ვაპირებთ, ვინმეს საკუთარი წარმოდგენებით მოვახიოთ თავს იმის შესახებ, ორივე მთაველი უნდა უმზადდეს თუ ერთ-ერთი მთავანი შინ უნდა დარჩეს, როგორ უნდა განაწილდეს მოვალეობები, მაგრამ ამ სფეროს დედებს ვაპირებთ, რადგან განსაკუთრებულ მნიშვნელობას ანიჭებთ ქორწინებას, როგორც ოჯახის საფუძველს. აქედან მოდის ჩვენი მხარდაჭერა ოჯახების მიმართ სავადსახალო, ფინანსურ სავსებებში.

— მიუხედავად იმისა, ზოგიერთ წრეში ოჯახური სფეროს პოლიტიკის კრიტიკა გაისმო, კერძოდ, ბავშვებზე ადგილების გაფორმებისთან დაკავშირებით, რადგან ხშირად ამბობენ, რომ ბავშვები საბავშვო ბავშვი შინ უნდა იზრდებოდეს. რისი იმედი შეიძლება ამ კონცხზე ოჯახს ბავშვის დაბადებიდან პირველი ასო წლის განმავლობაში?

— ყოველთვის ვაპირებდი, რომ არჩევანის თავისუფლება ვგსურდა და ვცივი, რომ არსებობდნენ დედები და მამები, რომლებიც თავიანთი შევილებით სრულად ინტერესდებიან, მაგრამ მუშაობა სურთ, შესაძლება, არსებობდნენ განსაკუთრებულ ბავშვებზე, თანაც მანადვე, სანამ ბავშვები საბავშვო სკოლაში მიაღწევენ. არჩევანის თავისუფლების საკითხს სერიოზულად თუ მივუდევებო, ჩვენ ვლდედებოდა ვართ, როგორც ასე — ოჯახების შემთხვევაში, რომლებიც სან წამლებად ბავშვს შინ დატოვებენ და მათ წინაშეც ვისაც განსხვავებულ არჩევანი აქვს და ოჯახისა და პროფესიის შეთავსება სურს. ოჯახის პოლიტიკის სფეროში საბიზათო მომენტად დაკავშირებული იმისთან, რომ ერთ-ერთმა გჯუფმა თავი დაიანგაზულად შეიძლება იგრძონ. ამ საკითხთან დაკავშირებით დასუსტებით ვკვირდები და ბევრი არსებუნების საბით ამბობდა: „ასე, მე, როგორც დედებს, დაიასობისა და საზოგადოებრივ ყურადღების მომშეგე ადამიანს, ამ საზოგადოებაში საერთოდ სწავლადებს არ მადევენია“.

— გერმანიის დემოკრატიული რესპუბლიკის თემა ნამოთხით. ბერლინის კედლის დაცემის შემდეგ გასული ოცი წლის განმავლობაში კვლავ გრძელდება დიკუსიები არასამართლებრივი სახელმწიფოს შესახებ. გერმანიის ბუნდესკანონი არსებულმა სტატუსტორი გამოკითხვების კონსიამ დასკვება, რომ გერმანიის დემოკრატიული რესპუბლიკა დანაშაულებრივი რეჟიმია, ყოველ შემთხვევაში — იყო. ასეთი შეკითხვა ამაზე: მოახერხა თუ არა მთავრობამ, ბოლო მთელი გვრის დანაშაულებებისათვის და ხომ არ არის საჭირო, გარდა შემარჯვეულებების, შემარცხებულების წინააღმდეგ რაიმე ზომების მიღება?

— ქრისტიან-დემოკრატიული კავშირი ყოველთვის ამბობდა, რომ როგორც შემარცხენ, ასევე შემარჯვეულებ ქვეყნიურების წინააღმდეგ თანაბრად ბრძოლაა საჭირო, რომ ერთმანეთთან დაიპირისპირება არ შეიძლება. უნდა გავილაშქროთ როგორც შემარჯვეუნი, ასევე შემარცხენი ქვეყნიურების წინააღმდეგ, გარდა ამისა, მე ვფიქრობ, რომ გარკვეულ წარმატებებს მიავლივთ წარსულის გაახრებასთან დაკავშირებით. აღმოსავლეთ ან ცენტრალური ევროპის სხვა სახელმწიფოებს თუ დავაკვირდებით, სადაც საიდუმლო ინფორმაციის შეგროვების სანტიმუმი სამსახურები არსებობს, გასარკვევია, სად და როგორ მუშაობდა ეს აპარატი. ბევრი ადამიანისათვის ტრაგიული აღმოჩნდა იქცა ის, რომ მათ თვალყურის ადევნებდნენ, იმავდროულად, ბევრმა კმაყოფილება იგრძინო იმით, რომ ყოველზეც ეს დასრულდა. ეს მდგომარეობა სკამოდ დღიდანს გრძელდებოდა, სანამ გერმანიის სოციალისტური ერთიანი პარტიის მსხვერპლობითი კომპენსაციების გადახდა არ შეუძლები.

რაც შეეხება არასამართლებრივ სახელმწიფოსთან დაკავშირებულ დებატებს, ზე ვფიქრობ, სასებობი ნათელია, ვერ სასებობი არასამართლებრივად დაარსდა. არ ყოფილა ამ საკითხის თავისუფალი არჩევნები, მინა კონსტიტუციული იყო, მართალია, რომელიც მთავრად ძალაზე პრეტენზიას ცხავდებოდა, საკუთარ თავს მუშაობა კლასის დიქტატურის პარტიის უზრუნველ. სხვა სიტუაციები არც ვთქვია, გამოყენებული იქნა ტერმინები, რომლებიც ამ არასამართლებრივ ხასიათს თვალსაჩინოებს ხდის. ამ მხრივ დასკვნისა უზრუნია. გვრის ის სისტემაში, რომელიც არასამართლებრივ სახელმწიფო იყო, ადამიანის 1% ვანტეტი გახლდათ, დანარჩენები — არა. უფსებსობა ცდილობდა, მტრული გარემოებების მიუხედავად, წინააღმდეგ ვცხოვრა. ასე რომ არა, გერმანიის ერთიანობას ვერასდროს მივაღწევდით.

რკალმა და მკახალმა სასიკვდილოდ მსჯელს

ქალბატონი თინათინი უკვე 70 წლია და ხოგოხი თავად ამბობს, ცხოვრებაში გადატანილი უამრავი განსაცდელის მიუხედავად, ახასოებს ჰქონია ისეთი ხიური მომენტი, ხოგოხი ახლა აქვს. დედამთილების და ძმების დაპირისპირება ჩვენი უცხო ახავისთვის ის ახის. თუმცა, აღბათ, იმეათია, იწყა ევანგილის ცემაში ხდაც მშობლები ეხმარებიან. ჩვენი ხესპონდენტი კი ამ დღეში ჩავახდა. ის მეზობლებმა გადააჩინეს. თინათინი ახე სასიკვდილო იმიტომ დაიხაჯა, ხომ შვილიშვილს მოეფხა.

შემთხვევაშიც. გაგივირდა, ისეთი უზრუნველყოფილები ვეღარ ვიყავით, იძულებული გახდით, მეც სამსახური მომიქვებია, რომ ნორმალური გვეცხოვრა.

დათუნც შრომობდა, მაგრამ შევაცხე, რომ შეიცვალა, კარნაკეტილი გახდა, გამიზრდა, თითქოს რაღაცის მიმაღავდა. ამან ძალიან შემაშფოთა და გადავწყვიტე დავაპარაკებოდი. თავიდან ძალიან გამივირდა, არავფიქრებო, მიმტკიცებდა, გეკვირვებო, მაგრამ ბოლოს გამოიმტყდა, ერთ გოგოზე ვარ შევავრდული და არ ვიცი, მოეწონება თუ არა. ვუთხარი, შვილი, შვილიშვილი შენ გაიყავი და ბედნიერები იყოთ და მე მომწონებდა. არა, რა მნიშვნელობა აქვს-მეთი, დამაბრდა, ამ დღეებში მოვივინ და გაგცნობო. მოუთმინლად ველოდი იმ დღეს, ძალიან მიხვდა ჩემი ერთადერთი და ნანატრი შვილის საყვარელი ქალი გამეცინე. მართლაც, ერთ მუხეირი საღამოს კარზე მოხაყნა თავისი რჩეული. მუხეირი გოგო იყო, ვერაფერს დაუწუნებდა. ძალიან მომეწონა და ვუთხარი კიდეც დათუნას, კარგი გოგო ხარ და მიხარია, რომ ბედნიერი იქნები-მეთი.

ქალბატონი თინათინი:
— არ ვიცი, ამას სახალხოდ უნდა ვამბობდე თუ არა, მაგრამ მეტის მოთენა აღარ შემიძლია. ძალიან დავიტანჯე და მინდა, იქნებ ვინმე მიაბო რჩევა მომეცა, ან მოთხრას, როდის შემეშალა და რატომ ვიჯვები ასე.

საკმაოდ პატარა გავთხოვიდი, მიუხედავად იმისა, რომ ჩემს მშობლებს ჩემი შეყვარებული ძალიან მოსონდათ, მაინც არ უნდოდათ პატარა გავთხოვილიყავი და ცხოვრების ჭაპანს შევქვიდებოდი.

— რამდელი იყავით?
— 16 წლის. ჩემი ქმარი ჩემზე 8 წლით უფროსი იყო. ძალიან კარგი დამაინი იყო, მშრომელი, პატროსანი. მიუხედავად იმისა, რომ პატარა ვიყავი, მისგან არასდროს მიგრძენია, რომ ბავშვი ვარ და ჩემს მკვალზე უნდა იაროს. მისი ხელ შეწყობით იმდენი შევქვიდი, რომ უფლებას სასწავლებელიც დავამთავრე. თავი სასწავლებელში შევიყარე, თუმცა ჩვენი ოჯახურ ბედნიერებას შვილი აკლდა, რომელიც წლების განმავლობაში არ გაგივირდა.

— დიდხანს იცხოვრებ ბავშვის გარეშე?
— საკმაოდ დიდხანს. დათუნას 15 წელი ველოდი. ყველაფრის იმედი გადავკვეთე, ექიმი არ დავკვირვებოდი, მაგრამ არც მე და არც ანზორს (ასე ერქვა ჩემს მეუღლეს) არანაირი პრობლემა არ აღმოგვიჩნდა. ყველაფრის იმედი რომ დავკარგეთ და საბოლოოდ გადავწყვიტეთ, შვილი არასოდეს გვეყოლებოდა, სწორედ მაშინ დღემთა მწვენივის შვილი გამოიშობა. ძალიან დიდხანს ისეთი ბედნიერები ვიყავით და იმდენ ხანს არ გვეკვირვებოდა, რომ შვილი გვეყოლებოდა, დათუნას დაბადების შემდეგაც თვეების განმავლობაში ბავშვს რიგრიგობით დაქმენს ვუთმუნებოდი.

— მხოლოდ ერთი შვილი გვეყოლიათ?
— დიას, მხოლოდ ერთი ვაჟიშვილი გვაჩუქა ღმერთმა. აღბათ, ასე იყო საჭირო. ჩემმა ქმარმა მუშაობა გააათამაგა, თითქოს რაზე გვეკლდა. არავფერს იმურებდა ბავშვისთვის, ყველა სურვილს უსრულებდა, ანებიერებდა და ხელის გულზე ატარებდა. მიუხედავად იმისა, რომ დათუნა მარტო იყო და არავფერი აკლდა ცხოვრებაში, თავხედი და ამაყი ბიჭი არ დამდგარა, მამამისივით მშრომელი და გამრჯე ბიჭი დედაც. მშობლებს თან გვეყვებოდა და არავფერს ვეკლებოდა, მაგრამ მოულოდნელმა უბედურებამ ჯოჯოხეთში მოვივსროლა.

— რა შევქვირებოდა?
— ჩემი ქმარი გარდაიცვალა. სახლში დაღლილი მოვიდა, კი თვეა, რაღაც ვერ ვარ კარგად და დახაინებლად წავიდა. მეც საკმეებს მოვრჩიე და საძინებელში რომ შევიდი, ანზორი უკვე გარდაცვლილი დამხვდა. დღესაც არ ვიცი, რამ მოკლა ჩემი კაჟივით ძლიერი მეუღლე.

— მისმა გარდაცვალებამ დათუნა შეცვალა?
— ეს მისთვის ნამდვილი დახაინებლად იყო, ძალიან განაცთავდა, კვლავდის ახლიდა თავს, ძლიეს დაიკვირებოდა, მაგრამ ხომ გაგიცინათ, დრო ყველაფრის მკურნალებია, ასე იყო ჩვენი

— რძლი არ გამოვადგათ?
— დათუნამ მამას პატივი სცა, მისი გარდაცვალებიდან მხოლოდ სამი წლის შემდეგ მოიყვანა ცოლი. თუკო მართლა კარგი გოგო იყო, შესაბუნდობითაც და საქმეშიც. სიხარულსიგან ცას ვენიე, როდესაც ვაგვიცა, რომ თუკო ორსულად იყო. ულამაზესი შვილიშვილი მყოლია — სალო ქვეყანას მივრეყვინა. მე კი გავიხარე, მაგრამ თუკო საშინლად შევიცვალა, სულ უკმაყოფილო იყო, სულ წუნუნებდა, იბუტებოდა, დათუნას უშიზოზოდ ეკამათებოდა. ვერაფერი მივხედი, არ უნდოდა.

— იქნებ თქვენ უშლიდით ხელს?
— დილიდან საღამომდე სამსახურში ვიყავი გასული და როგორ შევუვლიდი ხელს? სახლში მხოლოდ დასანაოლად შევდიოდი.

— აბა, რა იყო მიზეზი?
— თითქოს დათუნასთვის უთქვამს, ბავშვის აღზრდაში ნამეტანი ერევა დედაშენი, ჩემი გაკეთებული არაფერი მოსონს, არ მინდა მასთან ერთად ცხოვრება, მიდი, ამხელა სახლი დედაშენი, დედაშენს ცალკე მივცეთ ბინა და ჩვენ ცალკე ვიცხოვროთ. დათუნას თავი გაუყვირებია, დედაშენმა და მამაქმმა ჩემთვის ცხოვრების მოწყობას თავი შეაკლეს და ახლა მას ამ ნაოფლადინდან ვეკვირვებო.

— საბოლოოდ ბინა მაინც ვაგიდეთ?
— არა. დათუნამ ქვა ააგვიდა და თავი შეუშვირა, დედაჩემს ამას ვერ ვეტყვით. ამ ნათქვამით გაგულსებულმა ჩემმა რძალმა პირდაპირ მომხალა, შენი გულსითვის პრობლემა მაქვს ოჯახში და შენ არ ხარ, რომ ბედნიერები ვიყოთ. კაცოცების განსაკუთრებით, არც კი ვიციდი, რა მეთქვა. ამით დინიყო ჩემი რძლის გაუთავებელი ბრუნებები და აღარ დასრულდა. გეფიცებით, ხმა

როგორც კი სკოლას დავემთავრებ, ჩემს მასწავლებელს სოლად მოვიყვანე

მიეკუთვნებოდა. მინდა საჯაროდ გავამხილო ჩემი სიყვარულის ისტორია, რომელიც ბევრი ისტორიის აღბათ შოკის მომგვრელი იქნება.

— ასეთი განსაკუთრებული სიყვარული გაქვთ?
— კი და ამის დამალვის არ მრცხვე- ნია. ჩემი ისტორიის მასწავლებელი მიყვარს, ძალიან მაგარი ადამიანია, ძალიან კარგი ქალია და ზუსტად ვიცი, რომ მის გარდა ცხოვრებაში არავინ შემიყვარდება.

— ასეთი დარწმუნებული რატომ ხართ?
— იმიტომ, რომ ბევრი გოგო მყვარებია და თანაც ბევრნაირი, მაგრამ ჩემი ისტორიის მასწავლებლიდანაირი არც ერთი არ ყოფილა.

— იქნებ ეს მხოლოდ გატაცებაა და მეტი არაფერი?
— თქვენც იგივეს მუხუბნებთ, რასაც ყველა ჩამიზინებს. არ არის ეს უბრალო გატაცება, ეს ნამდვილი სიყვარულია!

— რამდენი წლია თქვენი ისტორიის მასწავლებელი?
— 25-ის და ძაან მაგარი გოგოა.

— მან იცის, რომ ვყვართ?
— არა და ვერაფერი მითხრა არც ვაგ- რწმონებო. არ მინდა მისი თავმოყვარეობა შევლახო და სკოლაში სიარულის სურვილს დაკარგო. მოვა დრო და აუცილებლად ვმეჭვო.

— უარი რომ ვითხრათ?
— არ მტყვის, მაქვს ჩემი ხიროკები და ზუსტად ვიცი, უარს არ მტყვის. თან რატომ უნდა მითხრას უარი, ცუდი ბიჭი ვარ?!

— დიდი ხანია მოგნონა?

— ორი წელია და ეს არ არის ცოტა დრო. ამდენი ხანი არც ერთი გოგო არ მომწონებია.

— მის საგანს კარგად სწავლობთ?
— მაშაყრებოთ არა? რა თქმა უნდა, მის საგანს, სადაც ცოლები ქმრებზე ღამის მებრძო არა იმტომ, რომ ამ საგნის მასწავლებელი მიყვარს, უბრალოდ, კარგი საგანია და მომწონს.

— მომავალი როგორ წარმოგიდგენიათ?
— ის აუცილებლად ჩემი ცოლი გახდება და ჩემ ძალიან, ძალიან ბედნიერი ოჯახი გვექმნება.

— ის ხომ თქვენზე დიდია?
— მერ რა? თქვენ არ გინახათ ოჯახები, სადაც ცოლები ქმრებზე ღამის 18-ის დიდები არიან? მე მალე 18-ის ვაგხდები და შევიდი წელი სავაობა ბერის არაფერს მისწავს.

— ნიშნობებმა იცინა თქვენი გრძნობების შესახებ?
— არა და არც ვაპირებ ნინასარ თქმას. როცა ცოლს მოვიყვან და ვაქტის ნინას დადებინა, მაშინ გაიგებენ ყველაფერს.

— თქვენს მასწავლებელს როდის უტყვით, რომ მასზე შეყვარებული ხართ?
— ძალიან მალე. სკოლას დავამთავრე და როგორც კი მოვეწვით, მაშინვე ხელს ვთხოვ. ჭკადრ, რომ უარს არ მტყვის და ერთად ბედნიერები ვიქნებით.

— უარი რომ ვითხრათ?
— არ მტყვის, მაქვს ჩემი ხიროკები და ზუსტად ვიცი, უარს არ მტყვის. თან რატომ უნდა მითხრას უარი, ცუდი ბიჭი ვარ?!

— დიდი ხანია მოგნონა?

არ ამოიძლია, ერთხელაც არ მოთქვამს ჩემი შვილისთვის ჩემი გულსიკვდილი და მასთან არ დამიწუნუნია, მაგრამ როგორც ჩანს, ჩემს რძალს უკვე გადაწყვეტილი ჰქონდა სახლიდან წასვლა და აღარ გაქვრდა.

— თქვენს შვილს ოჯახი დაეწერა?
— სამწუხაროდ, კი და ამას დღემდე საშინლად განვიცდი. ერთ დღესაც მოკვდა თუკომ თავისი ნივთების ხელი, დაავლო ბავშვს ხელი და სახლიდან წავიდა. ბავშვი ბოლო ხმაზე გაკვიოდა, მაგრამ დედამის არაფრის გაკვირება არ სურდა.

— მას შემდეგ ბავშვი აღარ გინახათ?
— როცა დათუნა სახლში დაბრუნდა და ცოლ-შვილი არ დახვდა, გადაირია. ჩემთვის არც არავფერი უკითხავს, მაშინვე თუკოსთან წავიდა. როგორც შემდეგ ვაგვიცა, საშინლად უშუბნობით, დათუნას უთქვამს, დღეიდან ჩემი ცოლი აღარ გქვია და რაც გინდა, ის გქვინა.

— თუკო მას შემდეგ თქვენთან აღარ მოსულა?
— კი, იყო. ერთ დღესაც მოვიდა სახლში თავისი ნივთების წასაღებად. თან მამამისი და ჩემი სალო ახლდა. ისე გამიბრდა ბავშვის დანახვა, მინატრებელი მეყავა, ვერცე ვევი და მოვერება დაეწუნე. ეს რომ ჩემმა რძალმა დანახა, მომეწონა და ცემამ დამწყო. ეს რომ ჩემმა მამამალა დანახა, მანაც გამარტყა ხელი. ისე მეცმდენ, მეგონა, ცოცხალი ვერ დავრჩებოდი. ჩემს კივილზე მეზობლები რომ არ შემოვარდნილყვნენ, დღეს ცოცხალი არ ვიქნებოდი. მირტყამდენ და თან მეტყუნებოდენ, მე უნამუსო, როგორ გაგვიდა და ჩემს შილს როგორ მომივფიქო.

არ ვიცი, რა დავუშეკე ჩემს შილს, რატომ მომიქცა ასე- ძალიან მტკიავა გული, ვიზანავები, როცაცაც ჩემს ერთადერთ შვილს ასეთ გაუბედურებულს ვხედავ, თუქცა ისეა გულნატკენი, მეუბნება, ჩემი თანდაზნობითი თუკოს სახელი არ ახსენიო. დედა ვარ და ჩემი მეზობლის ბედნიერება მინდა, არ ვიცი, სად დავუშეკე შეცდომა, იქნებ მართლაც უნდა გამეყვანა სახლი და ჩემი შვილი ოჯახთან ერთად ცალკე გამეყვანე? არ ვიცი, მინდა მაკითხვებმა მიჩროს, რა ვახს დავადგე. არ მინდა ჩემი ნანატრი და ერთადერთი შვილი ასეთი დატანჯული და გაუბედურებული დადიოყეს.

თუკო ნინაშვილი

ახლაბა თუ არა პიანს ტოვაბის წინასწარმეტყველება

ნატა კობი
თბილისის კინო- თეატრების ცენტრზე, ცოტა არ იყოს, შემა- ვოთებელი სახანაბა გამოჩნდა. „2012“ ასე ქვეია ფინანსტიკური მძაფრსიყვეტიან დრამა- მას, რომელიც რეჟი- სორმა როლანდ ფელ- შში მთავარ როლებს ჯონ ქოუსი, უიდი მარელსონი, დენი გლო- ვერი, ჩივიტელ ევრო- ვერი, ამინდა ბიტი, ოლივიერ პლატი და ტენდინ ნიუტონი ასრულებენ.

„2012“ კინოგაქიარებებში 2009 წლის 11 ნოემბერს ჩაეშვა. მასში აღწერილია თუ რა ცლის დედამიწას სამი წლის შემდეგ, ასევე გამოყენებულია განსაკუთრებული სპეცეფექტები. კინოკრი- ტიკოსები სურათს არნახულ წარმატებას უწინასწარმეტყველე- ბენ. მისი სიუჟეტი მოგვიხირობს რეალური და პარალელური სამყაროს დაპირისპირებაზე და წინასწარმეტყველებაზე, რომ- ლის ახლნა არ სურს ფილის მთავარ გმირს და ამისათვის ყველა ღონის მძიმართავს, ის ასევე ხედავს თავის ორსულს.

ფილმი მთავარ ტომების წინასწარმეტყველებაზე აგებული, რომლის თანახმადც 2012 წლის 21 დეკემბერს დედამიწა რეალური კატასტროფის წინაშე დადგება, ამის მიზეზი კი მეტეორის, სახელად ნიმობე გამოჩენა და მასთან შეჯახება გახდება. რა თქმა უნდა, მართლმადიდებლური რელიგია ყოველგვარი ასეთი წინასწარმეტყველების წინააღმდეგია, მაგრამ „2012“- ის ეკრანზე გამოჩენისთანავე ქართველი მაკურნებელი აშკარა პანიკამ მოიყვანა, რადგან ფილმში დედამიწისა და მეტეორის შეჯახების შედეგები ძალიან მძაფრად და შეიძლება ითქვას, შემარავადაა გადმოცემული.

როგორც დრეზდენის კოდექსი ვაგმცნობს, მთავარ ათ- ველის ნურტილი ღმერთის კუკულებანის (იგივე კეცალკოატლის ან კუკულებანის) დედამიწაზე ჩამოსვლა 3114 წლის 11 აგვისტოსით თარიღდება (ჩვენს ერამდე), რაც თანამედროვე გამოთვლით 2012 წლის 22 დეკემბერს ეთხვევა. ამის შესახებ პოპულ- ვურშიცაა ნახსენები, რომლის თანახმადაც ღმერთის ჩამოსვლენ მამონ, როცა დედამიწის ღრმად კვლავ დაფრთხვება იქნება მდგომარეობის „... ფილმს საფუძვლად უდევს ნასას მიერ ბოლო წლებში გაშთქვედებული ინფორმაცია ახალი მშობანების ადამიანების თაობაზე, რომელიც დედამიწისკენ მოემართება. ამ სიუჟეტის უფრო მკვერთად გადმოცემის მიზნით ფილმი თითქმის სიუარილისტურ საშინელებათა ომის საწყაროს შტავს.

2012 წლის 21 დეკემბერი: გრძელი თარიღების გამოთ- ვლის რითული კალენდრის დასარწლოა, რომელიც ცენტრალურ ამერიკაში მყოფი მთავარ ტომმა შექმნა. მთავარტარი ნონვი და საიტი, უფრანდის სტატია და გაზუთის სათაურის მიძინელი ამ თარიღსადმი. ენთუზასტები ორ ბანაკად დაიყვნენ: პირველი საწყაროს დასასრულს, აპოკალიფს წინასწარმეტყველებენ, მეორე კი ცნობიერების განახლებასა და აღორძინებას. ზოგიერთი მეცნიერი ამის მიზეზად უჩანასკნელ წლებში გახშირებული ტიკური უბედურებების ასახვებს და კატასტრო- ფების შესაძლო უკლებლიცაზე მიაჩნება. ამ მოსაზრებებიდან წნელია გაირკვეს, თუ რა არის სიმართლე ან ცრურწმენა.

თუკო ნინაშვილი

— ნებისმიერ დედა იმედოვნებს, რომ მისი ქალიშვილი მასზე უფრო იტლიანად გათხოვდება.
— ნებისმიერ დედა დარწმუნებულია, რომ მის ვაჟს ბედი მამამისივით არ გაუღიმებს...

— ძნელია, ჩვენს დროში ადამიანი იყოს...

— საკუთარი წარმატება კარგია, მაგრამ არც სხვისი ჩავარდნა ურიგო...

— ავტომობილის მართვის ხელოვნება მსხვერპლს მოითხოვს...

— ისე უნდა მოიქცე, ყველამ იფიქროს, რა კულტურული ადამიანი აი...

ნითქაქუცაძე გადაღება რევიუსორი:
— მაშ ასე, მეტი ხარბად ეტყერა... სტომ! აკი გითხარი, ბებია-მეთქი... სტომ! ხომ გითხარი, ქამს-მეთქი...

— რა კეთილი მეცხარა, გიტარა თავში ჩემთვის არასდროს ჩაგირტყავს...

ქმარი გაზუსტს კითხვას, შემდეგ ცოლს ეუბნება:
— იცი, რამდენი ენერჯია გვეხარჯება ქალზე? აი, აქ წერენ, რომ ერთი სექსობრივი აქტის დროს დახარჯული ენერჯია რკინის ვაგონის ერთი სექტორს გადაადგილებისთვის არის საკმარისი.

— თვისუფალი დრო თუ გამოგინდათ, ეს იმას ნიშნავს, რომ რაღაც საქმეზე დაგაიწყდათ...

— ემ, კარგი იქნებოდა ახლა ერთი კარგი მატარებელი...

პატარა ნიანგი მამას ეკითხება:
— მამიკო, ოდესმე ბევრი ფული შექნება?

— გეყენება.
— როდის?
— საფულად რომ გადაიტყუევი...

პარიზის პოლიციის განყოფილება, გვიანი საღამო, მორიგე ფრჩხილები იპრიალებს.
პოლიციელი შემოვარდა:
— მუსსე, კაპუცინების ბულვარზე შეტყუებით და გვეუბნებით, მორიგე ფრჩხილების გალამაზებას არ წყვეტს!
— იმედია, ჩვენები სჯობნიან...

— წაუხლე ფეხბურთს უყურებ?
— კი, ლამის სამ საათამდე.
— ფეხბურთი რომ პირველ საათზე დამთავრდა?
— ნამაგეიროდ, ლუდი დამარჩა.

გინეკოლოგი ქმარი მივლინებოდა დაბრუნდა და ცოლს ეუბნება:
— აბა, ერთი მაჩვენებელი, ურემოდა რას აკეთებდი...

როკ-მუსიკოსის ოჯახი ტელევიზორით კრიმინალურ გადაცემის უყურებს საოჯახო მაღაღობის შესახებ.
ცოლმა ქმარს მკერდზე თავი მიავრდნო.

— რა კეთილი მეცხარა, გიტარა თავში ჩემთვის არასდროს ჩაგირტყავს...

ქმარი მშვიდად პასუხობს:
— უბრალოდ, არ გახსოვს ძვირფასო...

— ამქვეყნად ყველაფერი ხდება, ოღონდ არა ყველათვის...

— თავისუფალი დრო თუ გამოგინდათ, ეს იმას ნიშნავს, რომ რაღაც საქმეზე დაგაიწყდათ...

— დიდგვა გინდა?
— მინდა, რას გესვამთ?
— ყავას.
— მამაკაცი, არ ესვამ.

ქალს თავი ერთ მიზეზის გამო შეიტძლება სტეკოვს.

— მამაკაცი უნდა, მაგრამ არ უკავს.
— მამაკაცი უკავს, მაგრამ არ უნდა.

— ემ, შენ ჩემი დივანზე დატყუებული ანგელოზი...
— ნახულობე ჩემი ნებიდან საკუთარ თავს მხოლოდ კუჭის წვეთის უფლებას ვაძლევ...

მასწავლებელი მოსწავლეებს ეკითხება:
— პირველი ტრიმეტრის შემდეგ ყველაზე მეტად რომელმა პიროვნებამ გაგაკვირვებინა?
— მე — ნაოლეონმა.
— მე — უილსონ კუისარმა.
— მე კი მამაჩემმა, ტრიმეტრის ნიშნები რომ ნახა...

— მამა, დღეს სკოლაში ვთქვი, რომ მაღაროელი ვიქნები.

— ყოჩაღ, ეს-ესა გავიფიქრე, ჩემს ბიჭს მაღარო ხომ არ ვაჩუქო-მეთქი...

— ჩვიდმეტი წელია დაოჯახებული ვარ და მხოლოდ ამ დროის განმავლობაში ერთი ქალი შევიყვარე, მასთან ურთიერთობის ყოველი წამით ეტკებები... ოღონდ, მთავარია, ცოლმა არ შეიყვარა...

— მეგონა, მანქანა უნდა გამოვეცადო, უშუქისმანთან რომ ეწერდები, მატარებელი მთავარი ხომდე, ავარიის მოწმე თუ გახვალ...

— დიდგვა გინდა?
— მინდა, რას გესვამთ?
— ყავას.
— მამაკაცი, არ ესვამ.

ქალს თავი ერთ მიზეზის გამო შეიტძლება სტეკოვს.

— მამაკაცი უნდა, მაგრამ არ უკავს.
— მამაკაცი უკავს, მაგრამ არ უნდა.

— ცოლმა ჩემთან ერთად რომ დანერგო მეზარება, მხოლოდ მაშინ მივხვდი, თუ რას ნიშნავს სიტყვა „დაბრკობა“ მარჯვნიდან...
— ნანა, ნუ უსტვენ, უფულობა იცის.
— მე კი მირჩივს, რომ დღეში ოცდაათჯერ თუ დაუუსტებ, ტრუქების გარშემო კანი რბილი და ელასტიკური შექმნება.
— ლობიოს ქაშა არავინ გირჩია?
— რატომ?
— აბა, თუ მიხვდები...

— იცი, როგორ მოხვდები ათსაუკუნეების შორის?
— ვიცი, უკვე შემოიხივლებს...

— ჯარისკაცი გენერლობაზე ოცნებობს, ლეიტენანტი პოლკოვნიკობაზე, კაპიტანი — მაიორობაზე...

კომპანიის დირექტორმა მდივანი გამოიძახა:
— მოდი, ერთი კვირით საზღვარგარეთ მივლინებაში წავიდე, მოემზადე.
— მდივანი შინ მივიდა და ქმარს ეუბნება.
— ძვირფასო, შეფთან ერთად ერთი კვირით საზღვარგარეთ მივლინებაში მივდივარ. საკუთარ თავზე თავად მოგიწევს ზრუნვა.
ქმარი საყვარელს ურევავს:
— ჩემი ცოლი ერთი კვირით მიდის, მოდი, ეს კვირა ერთად გავატარო.

საყვარელი თავის მოსწავლეს ურევავს, რომელსაც მათგანაც კერძო ასწავლის და ეუბნება.
— დაკავებული ვარ, ძალიან ბევრი საქმე მაქვს, ასე რომ, გაკვირვებული ერთი კვირით გადადი.

კმაყოფილი ბავშვი პაპს ურევავს:
— აბა, ერთი კვირით გაკვირვებულნი ხართ, მოდი, ერთი კვირით გაკვირვებულნი ხართ, მოდი, ერთი კვირით გაკვირვებულნი ხართ, მოდი, ერთი კვირით გაკვირვებულნი ხართ...

გამოცდაზე პროფესორი სტუდენტებს ეკითხება:
— შეგიძლება ათიანზე, რა ხელსაწყოთ ზომიერად დამს.
— აუდიტორია დამს.
— კარგი, რაღაც ჩამოვიდე. რა ხელსაწყოთ ზომიერად ძაბავს, ვოლტმეტრი, ამპერმეტრი თუ ალტიმეტრი?

— აუდიტორია დამს.
— კარგი, შეგიძლება ათიანზე ძაბავს ვოლტმეტრით ხომ არ ზომიერად?

— ამ დილაღრიან მამალს ასე რა უხარია?
— რატომ არ გაეხარებოდა რა, ამდენი ცოლი ჰყავს და არც ერთი სიდედრო...

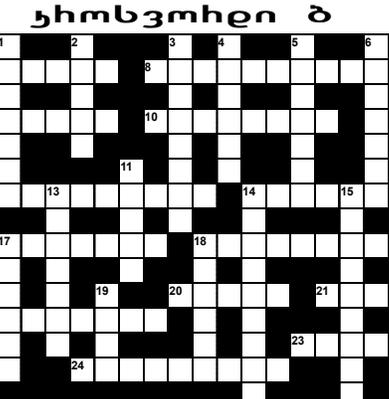
ორჯერ ორი ოთხი, თუნდაც დიქტანტი და სოციალიზმის დროს

დასაწყისი მე-11 გვერდზე
გერმანიის ერთიანობის საფუძველს წარმოადგენს ის, რომ ჩვენ ფასიულობების ერთ სისტემა, თავისუფლებისა და ერთი მისწრაფება, ადამიანის უფლებებზე საერთო წარმოდგენები გავერთიანებს. ყოველი ადამიანული გერმანიელების ერთ ნაწილს სურს, რომ მათი წარსული არათავისუფალი ცხოვრებისადმი შეტყუარდებდნენ, რომელიც ის, რომ იქცევენ იყვნენ ადამიანები და ოჯახები, რომლებიც ბავშვებს სცავარული ზრდიდნენ. ყოველივე ამას სოციალური პარტისის სისტემასთან არავითარი კავშირი არ აქვს. ეს სოციალური ადამიანური ურთიერთობები და ყოველი ადამიანული გერმანიელების უმეტესობას სურს, რომ სისტემაზე დებატების ნაცვალად ამას უფრო მეტი ყურადღება დაეთმოს.

— ცნობილია, რომ თავისუფალი ქალი პამპურ-გნი დიდად, მაგრამ გერმანიის დემოკრატიულ რესპუბლიკაში იზრდებოდა მოუწინებელი რევიზიის დროს. როგორია თქვენი მოლოწინებები ამ პერიოდთან დაკავშირებით?
— მამაჩემი გერმანიის იმ ნაწილიდან გახლდათ წარმოშობით, რომელიც ომის შემდეგ საბჭოთა არმიის მიერ იყო ოკუპირებული. მამა ყოველთვის ამბობდა, რომ სწავლის დამთავრების შემდეგ მშობლებს უნდა დაეხმებინათ დაეხმებინათ დაეხმებინათ. მამა ყოველთვის ამბობდა, რომ სწავლის დამთავრების შემდეგ მშობლებს უნდა დაეხმებინათ დაეხმებინათ დაეხმებინათ. მამა ყოველთვის ამბობდა, რომ სწავლის დამთავრების შემდეგ მშობლებს უნდა დაეხმებინათ დაეხმებინათ დაეხმებინათ.

— თქვენი გეგმები იყავით თუ აქტიური, ანტი-განა?
— სპორტში რაიმე განსაკუთრებული წარმატებები სათვის არ მიმიღწია, საბაგიეროდ მწარე ვარ მქონდა. მიმწონდა საზოგადოებაში ყოფნა, რადგან ორგანიზება და დღესასწაულების მზადება.
— მიუხედავად ამისა,

ცოცხალი, ენაწარე გოგონა მეცხრეების გაშვებით, ფიზიკის დოქტორი გახდით, თანაც საკმაოდ რთული — კვანტრის მეცნიერება რატომ დატოვეთ და პოლიტიკაში რატომ გადასვლით?
— ბუნებისმეტყველების დეფორმირება შეუძლებელია, დიქტანტირისა და სოციალისტის პირობებშიც კი. ორჯერ ერთი ყოველთვის ითხიან. ფიზიკის ვსწავლობდი, რადგან მიმანდდა, რომ აქსიომურ, ექვშეუტანელ საკითხებზე შევძლებდი მუშაობას, ხოლო 1989 წელს გერმანიაში ექვდი რომ დავეცა, ვიფიქრე, რომ ახალი ადამიანები იყვნენ საჭირო, მათ შორის, გერმანიის დემოკრატიული რესპუბლიკის მოქალაქეები. პოლიტიკაში თავიდან არცთუ გაცნობიერებულად ჩავედი.
მამაჩემი გენდი თყურებს

შეუღალა: 1. აეროპორტი მონტევიდეოში; 2. ბანქის თამაშის ერთ-ერთი სახეობა; 3. გადატანითი მნიშვნელობით ნახშირი სიტყვა; 4. მსუბუქი ავტომობილის ძარის ტიპი; 5. შავი ზღვის ზღვიანი; 6. რაიმეს გარდაქმნა, შეცვლა; 7. რაიმე აქტივობის სახეობა ერთდღის; 8. საკურთხევის ტახტი ეკლესიაში; 9. მოძღვრება ხეობის ჯიშების შესახებ; 10. სახელმწიფო ბალკანეთის ნახევარკუნძულზე; 11. როდის პაპის დიპლომატიური წარმომადგენელი; 12. კახეთის თანამშრომელი; 13. რევაზ ლაღისის ოპერა.
თარაზულად: 7. გურულების, აჭარალების, მესხების ძველებური ტანსაცმელი; 8. თურქეთის ფეხბურთელია გუნდი; 9. მცველი, გუსაგი; 10. ვაზის ხეივანი; 12. ცხენზე მოძვირით აკრობატი ცირკში; 14. გეომეტრიული ფიგურა; 16. ფლავიუსისტიის ალბომი; 18. ოფიციალური ცნობა საერთაშორისო მოლაპარაკების და შედეგების შესახებ; 20. პატარა მწერი, ქიქლი; 21. სასტუმრო ლექსი; 22. საფეხურ ფეხმძინებელი მანქანა; 23. პრეტანული არაყი; 24. ქალაქი იმერეთში.
შეჯივრა თვითნაშუალობა

სამლოქიარო განსხვავებები

მეუღლე მია მეშველიანი, შვილი სალომე, და ლალი ფაილოძე, დისშვილი პაბილიანი, დედა ვენერა, ბიძა ამირანი, ბიძილა ეფერ თვალმეტი ოჯახით, ბიძაშვილები მამუკა, სვეტირანი, მარიამ თვალმეტი ოჯახით, ბიძაშვილი მეშველიანი ნატარული, იმერი ფალოქიანი ოჯახით, დედაშვილები და დედაშვილიშვილები ოჯახით, გურამი, ნუგზარ, თამარ, სოსო, მამუკა, ლალი, ნინო სულავეტი, ზურაბ, დიდი, პაპია, გვანცა ცანცაძე, მამიდაშვილი ზაური ოჯახით, დედის მამიდაშვილები გივი, ზურაბ, ნანა, მარკო, გიგლა, ეკატერინე, კანკა, რუსუდანი, ქვიშა ჩიქოვანი, თამარ, შოთა კახაბაძე ოჯახით, მამიკო ზურცილაძე, ნელი, ნუნუ ურიაშვილები ოჯახით, სიდედე ნაჭიკო, ცოლსდა მანანა მეშველიანი ოჯახით, ორლები ნანი ნაკვიცავა, ირინა მატარაშვილი, მანანა ხომასტრიძე, მანონი ციციშვილი, ვიკტორიაშვილი, სიმეტი ლერი დარსალა, ბესარიონ გვაზაძე, ბიციკლი ოფიციალური მარკაში, ნანი ჩიქოძე და უახლოესი ნათესავები ოფიციალური მარკაში უკავრებით ოფიციალური მხარისთვის, მაღალპროფესიული სპეციალისტისა და მეგობრის

შვილი გიგა, შვილიშვილები ოთარ და ალექსანდრე ქორიძეები, მამა ანზორ ნიკაშვილი, რძლები ეკატერინე კვიციანი, მუდრა გვალა, მანანა ნიკაშვილი, მისიშვილები ლლა, პაპუნა, ქეთევან ძამაძიძეები, ლამა და ეკატერინე ნიკაშვილები, მასწავლებელი ირაკლი და მაკო ქორიძეები ოფიციალური, რომ დაინაგდაცვალა

ოთარ ჭკუასელი, გივი ვანაძე, შოთა ჯაიშვილი ოჯახით დიდი მწუხარებით ოფიციალური, რომ დაინაგდაცვალა და მასწავლებელი ინჟინერი

ნინა ნომეხი გამოქუყნებული ახსოვნიების ჰასები:

პირსმორდი 1
შეუღალა: 1. თოქი; 2. შარბი; 3. იბიცა; 4. ნამყო; 5. გრემი; 6. კატალოგი; 8. ტროპოსფერი; 10. კვირკველი; 11. ნოვატისი; 14. საჯავი; 15. ტონი; 16. პუშტი.
თარაზულად: 1. ვენსენი; 4. ნერესკო; 7. ჯიარი; 9. ბანკი; 12. პოლერი; 13. კონგი; 14. სენაგი; 17. ოფორტი; 18. ჩოლოვაშვილი; 19. ბოქსიტი; 20. სულერი.

პირსმორდი 2
შეუღალა: 1. ალდომი; 2. უბისა; 3. კარაკალი; 4. ქაშვილი; 5. მალრადი; 6. ფრანგი; 11. ანოვი; 13. ნალკოვი; 14. შეთისობი; 15. ბუბაშვილი; 17. ასოქი; 18. თარაზი; 19. ზებუ.
თარაზულად: 7. დღეობა; 8. კახაბაძე; 9. გერბი; 10. ჯაბადარი; 12. სარწყუნისი; 14. ნინო; 16. ტილოანი; 18. თინუღლი; 20. ბრასი; 21. სპა; 22. პორტრეტი; 23. ვიში; 24. გუბაშვილი.

